

MERHABA! HİKÂYESİMİZİ
OKUR MİLSİNİZ?

10-A'DAN HİKÂYESLER

HİKÂYE DÜNYASI

2023-2024

ÖN SÖZ

Sevgili Hikâyeseverler,

Duygu ve düşünceler ancak yazıldıkları zaman unutulmazlar.

“Çok güzel şeyler düşünüyorum, onları hemen yazsam belki çok güzel yazılar ortaya çıkacak ama yazmıyorum. Sonra da aynı duyguyu hissedemiyorum. O düşünceleri o günkü gibi hatırlayamıyorum. O güzel sözler uçup gidiyor...” şeklinde sözler hep duyarız. İşte bu yüzden yazmak çok önemlidir.

Başlangıçta bizi belki biraz zorlayabilir yazmak ama vazgeçmemek gerekir. Kendimizi geliştirmek için okumak ne kadar gerekliyse yazmak da bir o kadar gereklidir.

Yazmak için bir kâğıt bir kalem bir de biraz zaman ayırmak yeterlidir. İster şiir ister deneme, hikâye ne olursa yazın; yazmak size iyi gelecektir. Hiç olmadı günlük tutun ya da anılarınızı yazın.

Bize düşen görev yazarlar yetiştirmek için onları cesaretlendirmektir. Önceden okul dergileri genç yazarlar için ilk adım görevi yapıyordu. Bugün ise okulların web sayfaları ve e-dergiler bu görevi yerine getiriyor.

Bu sayfalarda yer alan yazılarımızı keyifle okumanız dileğimle.

Fatma VURAL

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

YENİDEN KARŞILAŞACAĞIMIZ GÜNE KADAR

Akşamüstü, yetişemediği cenaze yerine vardığında -sevdiği kadının yanına ulaşınca- gördüğü mezar ile beyninde onun ölmediğine dair olan bütün inancı tepetaklak olmuştu. Bir toprak yığını vardı ve her öptüğünde aldığı nefese, her sarılışında kalbinin atmasına, her bakışında kalbinde bahar çiçekleri açmasına sebebiyet veren kadın onun altındaydı. Önce usulca mezarın yanına çöktü. Elini soğuk, yağmurdan dolayı ıslanmış mezar taşına sürdü. Taş, mezara atılan topraktan dolayı kirlenmişti. Kazağının kol kısmını avuç içine sıkıştırıp sessizce ağlarken çamurlanmış taşı temizledi.

“Şuna da bakın. Nasıl kirletmişler benim sevgilimi? Nasıl bilmezler çamuru, isi sevmediğini? Hava da soğuk! Benim sevgilim soğuktan hiç hoşlanmaz ki. Yıldızları kıskandıran yüzünü de kapatmışlar, üstüne hiç görünmesin diye yağmur da yağdırmışlar. Bir battaniye de örtmemişler üstüne.”

Hıçkırarak ağlayıp isyan ederken bir ara verdi. Sevgilisi ağlamasından hiç hoşlanmazdı ki. Bu yüzden ağladığını ona belli etmemeliydi. Yoksa Ecmel yine ona sinirlenip gitmeye kalkardı. Elinde tek bir şans varsa onu da düzgün kullanmalıydı.

“Ecmel!” Eliyle önündeki toprak yığını sarstı. Bir ses gelmeyince tekrar seslendi. “Ecmel, yalvarıyorum sana sevgilim şaka yapmayı kes. Nereye saklandın söyle. Bak korkuyorum burada. Bana sarılmayacak mısın?”

Aklına gelen bütün kusurlarını tek tek sıralamaya başladı. Belki hepsinden pişman olduğunu bilse sevgilisi kendisini affederdi. Sonuçta o Ecmel’di.

“En sevdiğin kitabının kapağını boyadığım için mi kızgınsın? Tamam söz veriyorum yarına aynısını alıp getireceğim. Merak etme senden başka kimseyi bir daha model olarak kullanıp portresini çizmeyeceğim. Ama ne olursun geri gel. Gitmedim de. Bana yapmadım de. N’olursun bana, bana yani şu an önünde diz çökmüş bu aciz insana gittiğini söyleme. Yalvarırım yapma çünkü bu beni çok üzüyor...”

Sona doğru kısılan sesiyle toprak yığınının kenarına uzandı. Kolunu hafif yüksek olan tümseğe atıp sevdiği adama sarıldı.

“Bana n’olursun gittiğim için sinirlendiğini söyleme. Biliyorum, biliyorum buna hakkım yok, ama sen - benim biricik sevgilim- insanlara sana karşı yaptıkları hataların aynısıyla yanıt vermezsin ki. Pamuk kalbin buna karşı çıkar bir kere. Tanıyorum ben sevdiğimi.”

Hiçbir ses yoktu etrafında. Mezarlık boştu. Ecmel’den hiçbir işaret almadı - alamadı – şaka yaptığına dair. Artık ağlayınca ona kızacak bir Ecmel yoktu. Gece hayalini düşleyerek uyuyacağı, kitapları için ona resim yapmasını rica edecek, gece dizinde yatarken ona şiir okuyacak ve sonrasında yanağından öpüp sarılacak bir Ecmel’i yoktu. Bir zamanlar vardı ama yerini derin bir boşluğa ve toprak tabakasına bırakmıştı.

Kaç saat boyunca mezarında kaldığını bilmiyordu. Sadece karanlık çökmeye başlayınca ayaklandığını hatırlıyordu. Bir taksi aracılığıyla aylardır adım atmadığı eve, ilk defa sıcak ve tatlı bir karşılama olmadan girdi. Koridorun ışığını yakıp sağına soluna dikkatle bakarak yürümeye başladı. Evet evin her köşesi aynıydı, her adımında kulaklarını kutsayan o kahkahayı duyuyordu. Bir ümit mutfağa göz attı, belki Ecmel elinde kitabı ve kulağında kulaklığıyla kendisine yaklaşıp “Özür dilerim sevgilim,

geldiğini duymadım.” der diye.

Ümitleri içini ürperten yalnızlık sayesinde en imkânsız düşünceleri arasına gömüldü. Artık Ecmel’i yoktu. Hayır, ölmemişti. Ölmek için çok gençti, fakat Umut’tan uzaklaşmıştı. İntikam alırcasına öyle bir uzağa gitmişti ki iyilik melekleri de onu geri getiremezdi. Merdivenin korkuluklarına tutunup ezbere bildiği yoldan banyoya girdi. Kirli sepetinden bir tişört almak istedi. Şansına sepette yıkanmamış ve çok da kirli olmayan bir tişört kalmıştı.

“Çamaşırları balkona asmıştır. Islandı şimdi onlar bir de. Tekrar yıkamak lazım. Sevgilim kıyafetlerinin yıkanmadan önceki gibi durduğunu görmemeli.

Balkona çıkıp telde duran kıyafetleri tek tek toplayıp makineye attı. Çamaşırlar dışında hiçbir işi ellemedi. Sonuçta sevdiğinin eli değmişti evin her köşesine. Nasıl olur da temizleyip kendini cennetinden ayırırdı?

Kafasını çevirip kalın kitaplarla dolu raflara baktı. Hemen Ecmel’in odasının bitişiğinde onlar vardı zaten. Elini okumaktan en zevk aldıkları kitaba attı. Her satırını bal gibi sesiyle okuyan sevgilisi sayesinde hafızasına kitabın her harfi, kelimesi işlenmişti. Son sözün beşinci sayfasını açtı ve üçüncü paragrafta parmaklarını gezdirdi.

Sesli şekilde ve ağır ağır kalbine kocaman bir öküz oturtan üstü fosforlu kalemle çizilmiş cümleleri okudu. Başka zaman olsa Ecmel bu kitabın buruşmasına, çizilmesine izin vermezdi. Belki de iz bırakmak istemişti. Kitabın konusu aklını doldurdu. Hiç tanınmamış bir kadın ve onun kendisine karşı hiçbir duygu beslemese bile derin bir aşkla bağlı olduğu adam...

Kitabın kapağını kapatıp sol göğsünün üstüne bastırdı. Zaten dokunsanız ağlayacak olan haliyle artık yaş kalmadığını düşündüğü gözlerinden tek tek damlalar akmıştı. Pişmanlığından dolayı ağlamıyordu. Ne hakkı vardı sanki buna? Sevgilisine acı çektirdiği için içi yanıyordu. Onsuz aylar boyu yalnız kalması, evdeki hiçbir şeyi değiştirmemesi, kendisine ait tabloları tek tek duvara asması ama kendisinin hiçbir yerde olmaması kalbini parçalıyordu. Ağlarken kafasını kaldırıp tavana bakarken aldığı her nefeste göğüs kafesi parçalanıyor, kalbi durmak istercesine ritmini değiştiriyordu.

Bir elinde siyah tişört, öbür elince kitap ile salonda bir koltuğa oturdu. Gözaltlarında mahsur kalmış gözyaşları ise sadece ıslaklık yaratıp ağlama içgüdüsünü dürtüklüyordu. Önündeki sehpaye elindekileri koydu. Tam o sırada – gecenin onunda – zil çaldı. Kim gelir diye düşünmeden, halini umursamadan kapıyı açtı.

“Buyurun?” Sesi aralıksız ağlamaktan dolayı kısılmıştı ve hafif tiz çıkmıştı.

“Merhaba Bay Akar. Ben Ecmel Çay’ın avukatı Nehir Baş.”

“Buyurun avukat hanım. Sizi dinliyorum.”

Elindeki deri kaplamalı çantadan beyaz zarflı bir mektup çıkardı. “Ecmel Hanım ölmeden önce bu zarfı bana vermişti. Başına bir iş gelmesi durumunda size vermeme rica etmişti.”

Elini uzatıp mektubu alacakken parmak uçları titredi. Teşekkür ederek kapıyı kapattı. Saygısızlık mı yapmıştı diye hiç düşünmüyordu. Tek isteği adının inci gibi yazılmış olduğu zarfı açmaktı.

Koltuğa oturdu. Zarfa zarar vermeden özenle önce üstündeki kırmızı mührü kırdı, ardından kağıdı çıkardı.

Kağıdı açtığında ufak bir hayal kırıklığı yaşadı. Düşündüğü kadar uzun bir yazı karşılamamıştı kendisini. Olsun hiç yoktan iyiydi. Kederli bir biçimde iç çekip yazılara odaklandı.

‘‘Umut Akar’’

Hitap şeklini görünce içi titremedi değil çünkü alışık değildi ismini tamamen söylemesine. Kırgınlığını, kızgınlığını bile hitap şeklinden anlamışken gerisini okumak bir eziyet gibi geliyordu kendisine. Yine bencillik yapıyordu. O mektubun kendisi için yazılması bile bir lütufken o okumaya çekiniyordu. Korkaktı, kabul etmek istemese bile içindeki korkaklığı ikisi de biliyordu. Umut Akar her zaman kapalı kutu olmuştu. İsteddiği gibi davranmış, zaman zaman aklına estiği gibi davranmış hatta en sonunda çıkıp gitmişti. Bu özgüveninin ve başına buyrukluğunun tek nedeni ise Ecmel’in ona olan sevgisine inancıydı. Hesaba katmadığı bir şey gerçekleşmişti lakin. Ecmel kesinlikle bir robot değildi. Nasıl Umut onun sevgisinden güven alıyorsa bir süre sonra da Ecmel, Umut’un sevgisinden çekinir olmuştu. Bunun nedeniyse sevgilisinin davranışlarıydı. Fevri halleri içini huzursuz ediyor ve ona işkence ediyordu. Umut’un gidişinin tek iyi yanı Ecmel’i artık düşünmek, bu konu hakkında arada bırakmak zorunda olmayıştıydı. Zira bu sefer çekip giden Ecmel’di. Kelimeleri sindire sindire okudu Umut. Her birinin hafızasına en iyi biçimde kazınmasını istediği için acele etmedi. Kısa bir mektup olsa da bazı yerlerinde durdu. Gariptir ki mektubun sonuna gelene kadar da tek bir damla gözyaşı düşmedi. Burnunu hafifçe çektikten sonra sırtını geriye yasladı. Gözlerini tavana dikti.

‘‘Bitti.’’ dedi. Evet, bitti hem de her şey bitti.

‘‘Umut Akar’’

Şu an neredesin, kiminlesin, neden benden uzaktasın bilmiyorum. Aslına bakarsan hiçbir zaman da bilemedim. Gittin, geri gelir belki dedim ama gelmedin. İlk gidişinde anlayamamıştım olayın ciddiyetini. Sonradan farkına vardım ki geri gelmiyorsun bu sefer de kapı pencere gözetlemeye başladım. Seni uzun uzadıya beklediğim gecelerde de gelmedin, be adam telefonlarımı niye açmadın? Hiç mi umrunda olmadım? Hiç mi merak etmedin beni? Yokluğunu bastırsın diye beğenmeyip kilere koyduğun tablolarını, boya malzemelerini ve diğer tüm eşyaları evin her yanına dizdim. İşe yaradı mı diyeceksen yaramadı. Daha da çok aklımda yer edindin. Bu sefer sorgulamaya başladım ilişkimizi. 6 senemizi gözden geçirdim. Bu söylemek hatta yazmak bile çok zor ancak sen değiştin Umut. İtiraf etmem gerekirse seni tanıyamadığım çok fazla an oldu. Biz çok yakındık ama bir o kadar da uzaktık. İç dünyanı bilmiyordum, hangi hislerle hareket ettiğini, çekip giderken ne hissettiğini... Durum böyle olsa dahi seni anlamamak benim suçum değildi, bir yerde de sen suçlusun. Ulaşılmazdın, sana ulaşmaya çalışmam ise sonum oldu. Kendimi seni severken kaybettim.

Bugün dünyada 360,640 kişi doğdu, 151,500 kişi ise öldü. Ölüm sayısı çok fazla değil mi? Ölsek dahi dünyaya bir eksimiz de artımız da olmuyor. Bir insan ölünce onun ölümüyle aynı saniyede doğan bir veya birden fazla kişi o boşluğu dolduruyor. Gitmişsin, kalmışsın kimsenin sorunu değil. Her ne kadar bu mektubu okurken bunu reddedecek olsan da gerçek bu. Senden tek isteğim mutlu ol ve beni asla unutma.

Şayet unutursan seni asla affetmem. Sana okuduğum kitabı hatırlıyorsun değil mi sevgilim? Kadın hatırlanmamayı çoğu zaman dert etmiyordu ama ben ediyorum. Anılarımı sen doldurmuşken, ben ise bir daha aynılarını seninle birlikte yaşayamayacakken beni asla unutma çünkü ben seni hiç unutmadım. Seni seviyorum Akar. Senin, seni ne kadar sevdiğimi tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum. Kendine iyi bak olur mu?

- ECMEL ÇAY -

Gecenin bir vakti, Umut'un Ecmel'i yanında yoktu. Her tarafı aydınlıktı fakat onun dünyası karanlıktı. Eve her gelişinde duyduğu ses ise onu bir başına, yalnız, bir o kadar da bilinmezliklerde bırakmıştı...

ALINDA ÇİFTÇİ

10-A 218

AŞKIMA ŞAHİT PAPATYALAR

Daisy, isminin anlamı gibi tıpkı parıldayan bir papatya gibiydi. Ne hoş ki en sevdiği çiçekler de papatyalardı. Kısa saçlarına takmayı sevdiği tatlı tokaları ve renk renk elbiseleri ile güzel bir kızdı.

Daisy her gün evlerinin biraz uzağındaki yeşillik alana gider, papatyaları ile konuşur yaralı kalbini sadece onlara açardı. Dışarıdan gören herkes onu çok mutlu sanırdı. Gerçi Daisy 'de rol yapmaya alışmıştı. Ne zaman düşünceleriyle yalnız kalsa papatyalarının yanına daha sık giderdi . Bazen içinde anlamlandıramadığı büyük bir boşluk hissediyordu. Bilmiyordu ki bu boşluk aradığı gerçek sevgiydi. Ailesini küçük yaşta kaybetmişti. Ona hep Nell teyzesi bakmıştı. Nell teyzesi onu ne kadar sevse de Daisy eksik hissediyordu.

Yine günlerden bir gün Daisy okuldan dönünce her zaman yaptığı gibi renkli elbisesini giyip elbisesine uygun tokasını takıp papatyalarına gitmek için hazırlandı. Papatyalarının yanına vardığında yere oturmuş, birkaç papatya koparan dalgın görünen bir erkek gördü. Papatyalarına zarar gelmesini

hiç sevmezdi. Özellikle seviyor, sevmiyor denilerek koparılan papatyalara çok üzüldü. Kitaplarını koyduğu sepeti yere bıraktı ve papatyaları koparan yabancı oğlana seslendi:

— Hey, papatyalarımın zarar verme! Derdini onlardan çıkarmak yerine onlara anlatmayı dene. Dalgın çocuk duyduğu ses ile afalladı, sinirle konuşan kıza baktı ve konuştu:

—Özür dilerim. Buraya yeni taşındım ve buraya gelmek benim için zordu. Çünkü geldiğim yerde sevdiğim, kalbimin sahibi kızını bırakmak zorunda kaldım. Bu arada ben Doyle, dedi.

Daisy:

—Ah demek bu yüzden dalgındım. Ne kadar düşünürsem düşünüyüm aşk gibi bir duyguyu anlayamayacağım sanırım. Ben de Daisy memnun oldum.

Doyle:

—Voovv, isminin anlamı da papatya. Papatyaları bu yüzden seviyor olmalısın. Daisy:

—Evet, hem o yüzden hem de papatyalar çok saf ve güzeller. Onlar benim tek dostlarım. Doyle:

—Dertlerini papatyalara anlatman çok hoş. Daisy:

—Evet, birçok kişiden daha iyi dinleyiciler. Her gün konuşurum onlarla.

Doyle:

—O zaman bende bundan sonra dertlerimi onlara anlatırım, dedi

Daisy tebessüm etti ve hep merak ettiği aşkın nasıl bir duygu olduğunu bu âşık oğlana sormak istedi:

—Sevdiğin kızdan bahsedebilir misin biraz? Hatırlatıp yarana tuz basmak istemem ama aşkın nasıl bir duygu olduğunu merak ediyorum.

Doyle papatyalara bakarak iç geçirdi:

—O uzun saçlarına yakışan kâkülleriyle bana baktığında parlayan gözleri ile çok güzel biri. Onu sadece dış görünüşü için değil, merhametli temiz kalbi ile çok seviyorum.

Daisy:

—Umarım bir gün kavuşursunuz, dedi.

Doyle ile konuşurken zaman hızlı geçmişti. Daisy saatin geç olduğunu fark etti. Nell teyzesi onu merak ederdi. Doyle ile vedalaştı ve iki gençte evlerine gitti.

Tanıştıkları günden sonra neredeyse her gün Doyle ve Daisy papatyaların orada bir araya geldiler. Aşktan, Doyle'un hoşlandığı kızdan ve geçmişlerinden bahsedip yakın arkadaş oldular. Ama Daisy Doyle'a karşı farklı şeyler hissetmeye başlamıştı. Başta sadece çok fazla arkadaşı olmadığı için böyle olduğunu düşünse bile fark etmeden gönlünü Doyle'a kaptırmıştı. Doyle ona sevdiği kızını anlatırken Doyle'dan hoşlanmak Daisy'e yanlış gelirdi ve duygularını içine atmaya karar verdi. Fakat Doyle Daisy'nin ona karşı bir şeyler hissettiğini anlamıştı. Ama Daisy'i sadece arkadaş olarak görüyordu. Üstelik sevdiği kıza olan özlemi güngeçtikçe dayanılmaz bir hal alıyordu.

Doyle hem Daisy'nin karşılıksız kalacak aşkı onu daha fazla üzmesin diye hem de özlemine dayanamadığı uzakta kalan sevdiği için kasabadan gitmeye karar verdi. Daisy'e bir mektup yazdı ve bu mektubu papatyaların yanına bıraktı. Daisy Doyle ile konuşmak için hazırlandı o gün. Sonbahar geldiği için papatyalar çok az kalmıştı ve hava butluydu. Daisy papatyaların yanına vardığında mektubu gördü, üstünde ismi yazılıydı. Büyük bir merakla açıp okudu ve mektubun sonlarına doğru Daisy'nin gözünden akan yaş ile birlikte yağmur yağmaya başladı. Doyle artık yoktu, çoktan kalbinin onu götürdüğü yere gitmişti.

Daisy hep merak ettiği aşk duygusunu yanlış insanda tatmıştı. O günden sonra Daisy aşka ebediyen küstü ve karşılık alamadığı sevgisini papatyalarına vermeye devam etti.

NAİLE NUR ÜLKER

10/A 383

YOL HİKÂYESİ

İstanbul'da yağmurlu bir sabahın kasveti bir başkaydı. Ya da belki de Eda'ya öyle geliyordu. İşinden yeni ayrılmış, hayatının geri kalanında ne yapacağını bilmiyordu. Klasik bir hikâyeydi onunkisi. İşinden ve her şeyden çok sıkılmıştı, yeni maceralara ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Valizini hazırlamış Ankara'ya gidecekti.

Gara geldiğinde garipsemişti. Rahatsız bir yolculuk olacağını düşünüyordu. Şu zamana kadar hep havaalanlarına gitmeye alıştı ancak şimdi yeni bir iş bulana kadar parasını idareli kullanmalıydı. Önce kendine yiyecek bir şeyler aldı ardından kendi koltuğuna yerleşti. Yanına kucağında bebeği olan bir kadın oturdu. Eda yolculuğun onun için bir felaket olacağını düşünüyordu. Çok geçmeden bebek ağlamaya başladı ve Eda daha fazla katlanamayıp başka bir koltuğa oturdu. Nereye oturduğuna çok dikkat etmemişti. Yanında onun yaşlarında genç bir adam oturuyordu. Kulaklıkları takılı bir şekilde kitap okuyordu. Eda yanına oturduktan bir süre sonra Hakan, "Ne gürültü ama!" dedi bir anda. Eda ona hak verdi. Bir süre konuştular. Eda, Hakan'ın elindeki kitaba bakıp:

—Aa Ahmet Ümit okuyorsunuz ne güzel! Hep okur musunuz böyle?

Hakan duruşunu düzeltip çokbilmiş surat ifadesini takınarak:

—Severim tabi ki, fazla şaşırtıyor insanı.

—Katılıyorum. İstanbul ruhunu çok güzel işliyor. İstanbul da bambaşka tabii!

—Siz neden İstanbul’u terk ediyorsunuz o halde?

—Çok güzel fakat çok yoruyor insanı. O kalabalığın içinde kayboluyor gibi hissetmemek mümkün değil. O yüzden Ankara’ya gitmeye karar verdim. Siz de İstanbul’da mı yaşıyordunuz?

—Hayır, ben Eskişehir’de yaşıyorum. Gezmek için gitmiştim.

Sohbetleri uzuyordu ve sürekli konuşuyorlardı; kendi hayatlarından, şu zamana kadarki bütün maceralarına kadar her şeyi... Fakat yolculukları bitmek üzereydi. Hakan Eda’dan daha erken inecekti trenden. Bir anda:

—Biliyorum bunu söylemek çok saçma ama istiyorsan benimle birlikte burada in.

Hakan yeterli bir açıklama yapmamıştı. Ama Eda’nın da açıklamaya ihtiyacı yoktu. Zaten İstanbul’dan artık spontane yaşamak için ayrılmıştı, Hakan’dan da hoşlanmıştı.

—Olur.

Eda hiç bilmediği bir şehirde kalacaktı artık. Hayat belki ona güzel şeyler sunacak, o da mutluluğu bulacaktı. Önünde uzun bir gelecek vardı. Valizini aldı, Hakanla birlikte trenden indiler. Ve yeni hayatına böylece başlamış oldu.

CEYLİN GÖKÇE ACAR

10-A 306

BELİRSİZLİK

Her zaman ellerim ter içinde, sürekli bir hareketlilik içinde yaşıyorum. Bu belirsizlik beni günden güne, yavaş yavaş öldüren bir zehir âdeta! Hayatımda olabilecek hiçbir şeyi tahmin edemiyorum, her an ölebilirim ve geride kalan hayallerimi de benimle beraber öldürebilirim.

Suyun altında yavaş yavaş boğulan biri gibiyim. Yaşıyorum ama boğuluyorum. Dalgın dalgın önümdeki dosyalara bakıyorum. Çalışmam gerekiyor ama asla verimli olmuyor. Yaptığım her şeyin altında bir sonraki an ne olacağının endişesi var. Beni boğan şey düşüncelerim. Sanki bir elimle kendimi bıçaklıyorum. “Ahmet, iyi misin?” Çok kötü görüdüğümü ancak Ela’nın endişesinden anlayabiliyorum. Ela, bu hayatta sevdiğim tek kadın. Acılarımın tek merhemi ama o bile düşüncelerimi durdurabilen, onları susturabilen birisi değil. Titreyen ellerimi sorun yok anlamında uzatıyorum. Çalışmam lazım. Bir şeyler yapmam lazım. Lakin titreyen ellerim bilgisayar klavyesinde dolaşamıyor.

Yarına yetiştirmem gereken yazı hâlâ hazır değil. Hiçbir şey yapamayacağımı anlayınca kalkıyorum çalışma masamdan. Belki biraz uyumaya ihtiyacım var. Bir şeyler düşünmemeye ya da çok farklı şeylerle zihnimi meşgul etmeye ihtiyacım var.

Eskimiş paltomu aldım. Biraz dışarı çıksam belki kendimi daha iyi hissedecektim. Soğuk hava, lambaları yakılmış evler ve küçük küçük yere düşen kar... Bunları gördükçe istemsizce rahatlıyordum. Ama düşünceler... Onlar olmasaydı iç huzuru yakalayabilirdim. Hızla asfalttan geçen arabaya baktım. Ya aniden sola kırarsa ve ölürsem? Hiçbir şey tahmin edilebilir değildi. Ya da karşıdan gelen adam cebinden bir bıçak çıkarıp beni öldürürse? O zaman ne yapabilirdim? Sanki bir kuklaydım ve iplerim kaderin elindeydi. İşte beni korkutan da buydu. Yaşamımın ve düşüncelerimin kaderin karşısında basit, bezden bir kukla olması!

Karşımdaki kocaman ağacın yaprakları nasıl bir zevkle uçuşuyordu rüzgârda. Âdeta teslim ediyordu kendini kadere. Ama bu duygu benim içimde çok büyük bir boşluk bırakıyordu.

Korkuyla yürümeye devam ediyordum. Soğuk havaya rağmen ellerim terlemeye devam ediyordu. Sanki yürüdükçe düşüncelerimden uzaklaşacak gibi yürümeye devam ettim. Beyhude bir çabaydı. Yalnızca daha çok geriliyordum. Gözlerim tam olarak seçemese bile Hasan’ın koşar adımlarla bana doğru geldiğini anlayabiliyordum. Yakın bir dostumdu. Hasan yakalayamadığım iç huzuru çok erken yakalamıştı. “Ne zaman çıktın hapisten?” İyi bir dosttu lakin iyi bir insan değildi. İnsanları umursamaz ve kendilerini üstün gören yaratık topluluğu olarak tanımlardı. Sualimi hafif bir tebessümle cevaplamış oldu. “İki gün önce.” Kaşlarımı anladım dercesine yukarıya kaldırdım. Hiç sohbet havamda değildim ama Hasan problemimi bilen tek kişiydi. Bana yol gösterebilecek olan belki de yardımı dokunacak olan tek kişiydi. İnsanları ikna etmek onun için çok basitti. “Anlıyorum ki bir problemin var Ahmet.

Zannediyorum ki aynı problem, aynı duygular...” Evet, anlamında kafamı aşağı yukarı salladım. Kehribar rengi gözlerini bana dikti. Anlamadı, anlayamazdı. Çok erken yaşta bir şeyleri sorun etmemesi

gerektiğini öğrenmişti. Belirsizliğin ne olduğunu bilmez, her şeyi bildiğine inanırdı. “Ahmet, bir şeyleri biliyorsun, en azından tahmin ediyorsun. Bu seni tatmin edecek mi bilmiyorum ama bu ruh hali içerisinde kalacağımı biliyorsun. Belirsizlik içinde olduğun belli!”

Sinirlenmişim. Bildiğim şeyleri söylemeye lüzum yoktu. Ne yapacağımı söylemesine ihtiyacım vardı. Derin derin nefes aldım. “Hasan, nasıl bir rahatsızlık içinde olduğum senden daha iyi biliyorum. Sadece bunu nasıl tedavi edeceğimi bilmiyorum.” Bir süre öylece durdu. Sonunda gülümseyerek bana doğru eğildi. “Bu belirsizlik içerisinde yaşamak istemiyorsan yapacağın tek şey kendini öldürmek olacaktır Ahmet.” 30 yıllık ömrüm boyunca aklıma gelmeyen tek şeydi. Bu acıya son verecek olan tek şeydi.

Evet, kendimi öldürürsem hayatımın son dakikalarını mutlu geçirecektim. Hızla Hasan’dan uzaklaştım. Delirmiş gibi yürümeye devam ediyordum. Geldiğim yer hayatımda hiç bu kadar dikkat etmediğim ve beni mutlu edeceğini düşünmediğim tek yerdi.

Uçurum... Tüm bu acılara son vermenin, aynı o ağacın yaprakları gibi aşağıya süzülmenin vakti gelmişti. Artık bir belirsizlik yoktu. Birkaç dakika içinde öleceğim belliydi. Bir adım kala durdum. Gerçekten bunu istiyor muydum? Hiçbir şeyi bu kadar istememiştim. Kendimi bıraktığım an düşünemediğim tek şey Hasan’ı karşıma çıkararak ve ölmem gerektiğini fısıldayan şeyin kader olduğuydu. Hayatımın son dakikasını güzel geçireceğimi sanırken aslında en çok korktuğum şeyi kendime yaptığımı anladım. Kaderin kuklası olmuştum. Hem de sonsuza kadar.

YAĞMUR TUĞBA ÖZTÜRK

10/A 451

HATALAR ÖĞRENİLDİKÇE GÜZELDİR

İki erkek kardeş olan Bora ve Anıl bir çiftlikte ailesiyle beraber yaşıyorlar. Bora ve Anıl’ın yaşadığı bu çiftlikte atlar varmış ve yakınında da bir şelale. Çiftlikte atların bakımından, temizliğinden ve tımarlanmasından Bora ve Anıl’ın babası sorumluymuş. Bora ve Anıl çiftlikte vakit geçirmeyi çok severlermiş çiftlikte şelalenin şırıltısını dinlerler, top oynarlar ve en sevdikleri at tımarlamakta babasına yardım ederlermiş. Anıl bir gün babasına baba ben senin yardımın olmadan atı tımarlamak istiyorum demiş, babası da tek başına yapamayacağını daha küçük olduğunu söylemiş.

Anıl bir gün ağabeyine, abi ben atları kendim tımarlamak istiyorum deyince Bora da kardeşini

kıramamış ve sabah erkenden gizlice atları tımarlamaya gitmişler. Bora ve Anıl ailesine yakalanmamak için çok dikkat etmişler ve işleri yolunda gitmiş. Kardeşler atı bir an önce tımarlayıp, çiftliğe dönüp kimse bir şey anlamasın diye tekrar yatağa uzanmışlar, tam o sırada kapı açılmış Bora ve Anıl'ın annesi onları kahvaltı için uyandırmaya gelmiş. Bora ve Anıl da uyanma numarası yapıp kahvaltıya gitmişler. Hep beraber kahvaltıya gittikten sonra babaları atları tımarlamaya gitmiş bir de ne görsün at tımarlanmış, temizlenmiş, babaları bu duruma şaşırılmış ama çokta düşünmemiş üstüne ertesi gün Bora ve Anıl bu durumdan eğlenip, aynı senaryoyu bir daha

Yapmışlar babaları yine şaşırılmış ve durumu karısına da anlatmış, karısı da garip olduğunu düşünmüş ama bunun altından başka bir şey çıkacağını anlamış çünkü zekiymiş. Bora ve Anıl nasılsa kimse bir şey anlamıyor deyip sabah erkenden kalkıp tekrar atların yanına gitmişler.

ama işler bu sefer yolunda gitmemiş çünkü anneleri bu sabah erken kalkmış ve çocukların odasının ışığının açık kaldığını fark etmiş bir de bakmış ki çocuklar odasında yok hemen kocasını panikle uyandırmış ve çok endişelenmiş. Bora ve Anıl'ın babası, Anıl'ın dediği şeyi hatırlamış ve olan olayları da birleştirenince çocuklarının atların yanına gittiğini düşünmüş, koş koşu hemen oda atların yanına gitmiş bir de ne görsün Bora ve Anıl atları tımarlıyor. Bora ve Anıl anne ve babasını görünce mahcup olmuşlar aynı zamanda da korkmuşlar çünkü babaları iki gündür çiftliğe başkaları girdiği için kaygılanmış ve şaşırılmış. Babaları Bora ve Anıl'a kızıp onları eve götürmüş.

Bora ve Anıl'ın babası bu davranışlarının yanlış olduğunu çünkü başlarına bir şey gelirse haberinin olamayacağını bu yüzden ondan izin alıp ve haber verip gitmeleri gerektiğini uzun uzun anlatmış. İçten içe çocuklarına ne kadar kızsada da at tımarlamayı öğrendikleri ve güzel tımarladıkları için oğullarıyla gurur duymuş. Bora ve Anıl da babalarından özür dileyip, ona sarılmış ve bir daha babalarından habersiz bir yere gitmemişlerdir.

ATIKE NAZ DOĞAN

10/A 255

ASIL MESELE

Evden sinirli bir şekilde çıkmıştım. Bu sinirli ruh halimi değiştirebilmek için hızlı adımlarla yürümeye başladım. Basit bir makasa sinirlenmişim. Evet, evet! Kesinlikle basit bir makasa sinirlenmişim. Bu mutlak sinirimin başka bir açıklaması olamazdı herhalde.

Güneşin sarısı, gökyüzünün rengi, gecenin siyah olması pekâlâ bir meseledir. Kimse mesele değildir diyemez. Saçmalık! Ya gecenin siyah gölgeleri hiç gitmeseydi de ruhuma çöken meseleler gibi

gökyüzünü de ele geçirseydi. O zaman mesele olurdu işte.

Yeni yeşermiş bir çiçek, portakal renginde bir kedi gördüm. Ardından kolumda bir el hissettim: Hiddetle arkama döndüm. Parkın önünden geçiyordum bu yüzden bir sürü çocuk vardı. Bunlardan ikisi beni kolumdan tutmuş çekiştiriyordu. Ne olup bittiğini anlayamadan kendimi çocuk parkının ortasında buldum.

—Siz kimsiniz, diye çocuklara sordum.

Fakat soruma yanıt alamadan koşuşturmaya başladılar. Beni kızdırmak için bunu yaptıklarını anladım. Bunları yaparken çok neşeli görünüyorlardı. Çocukların kahkahaları kulaklarımı dolduruyordu. Kendimi birdenbire muzip bir oyunun içinde bulmuştum. Ve bu beni basit bir makasa sinirlenmem gibi mutsuz hissettirmemişti. Aksine meselelerimden uzaklaştığımı hissettim.

Sinirli yüz ifadem yumuşamıştı. Sinirden yay gibi olan kaşlarım anın verdiği hisle birlikte eski halini aldı. Sinirimi bir kenara bırakıp gülümsedim. Çocuk akli meseleleri yalnızca oyundan ibaretti. Önemsiz ve basit meselelere takılmayıp sadece mutlu olmaktı. O günü güzel geçirip yarın için heyecanlanmaktı çocuk ruhu. Ama ben ve benim gibi insanlar en ufak meselelere takılıp gününü ziyan eder, yarın için umutlanmazdı. Çünkü yarının yeni bir başlangıç olduğunu bilmez, kendini sürekli aynı yaşamaya mahkûm ederdi; sanki yarınları onun elinde değilmiş gibi.

Çocuklar hızla koşmaya başlayınca bende arkalarından öylece bakakalmıştım. Her ne kadar küçük meseleleri kafama takıp sinirlensem de ruhum canlı bedenimi terk etmemiş duyguları hissettirmeyi unutmuyordu demek ki. Dünyadan bihaber bu çocukların davranışları beni bu kadar etkileyecekleri aklımdan geçmezdi. Onların beni sinirlendirip eğlendirmek için yaptıkları bu şey benim hayatıma dokunmuştu. Her şeyi kafaya takıp sinirlenen ben artık sinirlenmeyecektim. Asıl meselem bu olmayacaktı.

Kocaman bir gülümsemeye yola devam ettim. İlk önce gökyüzündeki beyaz meselelere baktım. Sonra yerde yeşermiş renkli meselelere baktım, hatta o meselelerin solup gitmesine. Asıl mesele neydi ki?

Benim her gün sinirli olmamı sağlayan şey pekâlâ bir meseleydi. Basit bir makasa sinirlenmem de bir meseleydi. Ama asıl mesele mutlu olmaktı. İçerisinde bulunduğumuz bu hayatın bize sunduğu seçenekler ile yetinip, seçtiğimiz hayatı iyi yaşamaktı mesele. Belki de hayattan, yaşamaktan zevk almaktı asıl mesele. Sinirli halimi unuttum.

BÜŞRA DEMİR

10/A 302

ZOR GÜNLERİN ARDINDAN

Daha 15 yaşında bir kızdı. Hayalleri vardı fakat babası engel oluyordu. Liseyi bitirip doktorluk okuyacaktı. Üç kardeşlerdi, bir abisi ve bir kız kardeşi vardı. Mutlu bir hayat sürdürdükleri söylenemezdi.

Babası çok sinirli birisiydi, annesini her zaman döverdi. Hilal doktor olup annesini kurtarmak istiyordu, babasının yaptıklarına abisi göz yumuyordu ama o da 17 yaşındaydı. Maalesef onun da elinden birşey gelmiyordu. Babası onu bir esnafa verdi, yarın ilk iş günüydü.

Hilal ise günlerini evde annesine yardım ederek geçiriyor, boş kaldığında ortaokulda öğrendiği şeyleri tekrar ediyordu. Günler geçip gidiyordu, tam bir yıl böyle geçti. Hilal artık karar vermişti, babasıyla konuşacaktı. O gün babası işten çok geç gelecekti ama kafasına koymuştu, o gün konuşacaktı. Annesi henüz uyumamıştı, televizyon izleyip dinleniyordu. Gece 1 gibi babası geldi, Hilal hemen yanına gitti. Babası:

—Hilal git başımdan yorgunum, dedi.

—Baba konuşalım lütfen, dedi Hilal.

Sonra, Hilal vazgeçti. Aradan iki gün geçti, abisi öğle yemeği için eve geldi. Aslında Hilal'le konuşmak istiyordu:

—Hilal, ağabeycim gel yanıma seninle bir şey konuşacağım.

—Efendim

—Babamla konuşmak istediğini duydum, konuşmadan önce sana söylemek istediğim şeyler var; Bilmeni isterim ki ben senin her zaman arkadayım, istediğin lisede seni okutmak için elimden geleni yapıcım. Biliyorum, babamdan çok korkuyorsun ama halledeceğiz beraber ağabeycim . Senden tek istediğim bana biraz zaman ver, acele etme.

—Tamam ağabeycim. Aradan bir ay geçti.

Ağabeyi, babasının iş yerine gitti. Arkadaşlarıyla tanıştı ve onlara durumu anlattı. Arkadaşları yardım edebileceklerini söylediler ve babasıyla konuştular, babası asla karar değiştirmiyordu. Son olarak patronu babasıyla konuştu.

Kendisinin okumak için ne kadar çabaladığını anlattı, karşısına çıkan zorluklarının büyüklüğünü ve ailesiyanında olmasaydı asla başaramayacağını anlattı.

Babasının fikirleri tamamen değişmişti, kızının yanında olup onu okutacaktı. Eve gidip kızına güzel haberi verdi, Hilal duyduklarına inanamadı. Hemen babasına sarıldı ve sonra ağabeyine teşekkür edip sarıldı. Annesi ağlıyordu, duyduklarına inanamamıştı. Babası tamamen değişmek istediğini söyledi. Artık

mutlu bir aile olmak istiyorum dedi. Hem kızını hem de oğlunu okuttu, kızı doktor oğlu ise mühendis oldu.

Artık geçim sıkıntıları yoktu, babası ailesine iyi davranıyordu, aynı zamanda patronu maaşına zam yapmıştı. Kısacası hepsi artık mutlu mesut yaşıyorlardı.

SUDE SEZER

10-A 981

GÜNÜNÜ DEĞİŞTİRMEK

Burak, her gün aynı şeyleri yapmaktan sıkılan bir gençti. Hep aynı saatte kalkar, kahvaltıda aynı şeyleri yer, aynı saatte evden çıkar ve okuluna aynı yoldan giderdi. Fakat bu rutini yıllardır devam ettirmesine ve bundan sıkılmasına rağmen onu kıracak güce de sahip değildi. Bir gün bu konuyu arkadaşlarıyla konuşmaya karar verdi:

—Siz de her gün aynı şeyleri yapmaktan sıkılmadınız mı? Aynı dersleri gör, aynı kişilere selam ver, aynı işleri yapıp dur. Beni çok sıkmaya başladı cidden, dedi. Arkadaşı Umut:

—Ben de öyle düşünüyorum fakat ne okuldan kaçacak durumumuz, ne de her gün başka bir yerleri gezecek zamanımız var. Bu rutine devam etmek zorundayız maalesef, dedi. Diğer arkadaşı olan Hakan da onayladı.

Arkadaşlarının bu konuyu pek kafaya takmaması yüzünden hayal kırıklığına uğrayan Burak üzüntü içinde okuldan çıktı. Eve doğru yürürken arkasından bir kızın ona seslendiğini fark etti. Kız nefes nefese kalmıştı ve Burak'ın yanına gelince söylenmeye başladı:

—Biraz daha yavaş olsan ölür müsün? Her neyse, şu okulda rutinlerden falan bahseden çocuk sendin, değil mi, diye sordu. Burak da onaylamak için başını salladı. Kız devam etti:

—Ben de farklı şeyler yapmak istiyorum, birlikte takılmaya ne dersin, diye sordu ve Burak heyecanla “Evet, benimde böyle bir arkadaşla ihtiyacım vardı zaten!” dedi. Ardından kız“Bu arada, adın neydi? Benim adım Mina.”diye sordu. Burak da adını söyledi. Birbirlerine numaralarını verdiler ve orada ayrıldılar. Burak bu Mina denen kızla aniden tanıştığı için biraz şaşırılmıştı fakat bir yandan da kendisiyle aynı şeyleri hisseden birisi olduğu için mutlu da olmuştu. Ayrıca Mina diye isim mi olurdu? İlk defa duymuştu böyle bir ismi.

Bu konuda düşünürken eve vardı ve yatağa uzandı. Akşam yemeğini yedikten sonra odasına geçti ve ders çalışmaya başladı. Yaklaşık yarım saat sonra sıkıldı ve telefona bakmaya karar verdi. Telefonu açtığı anda bir mesaj geldi, ilk başta arkadaşlarından geldiğini sandı fakat bu arkadaşlarından değildi. Mina'dan gelmişti. Mesajda“Yarın okuldan sonra buluşalım, getirebiliyorsan birkaç arkadaşımı da getir. Ne kadar fazla kişi olursak o kadar iyi olur.” yazıyordu. Burak başta “Bu kız deli mi? Hiç plan program olmadan buluşma planı ayarlıyor. Belki işim var, nereden bilecek?”diye düşündü. Fakat ardından aklına geldi ki, onun yapacağı bir planı yoktu.

Burak sadece rutinini tekrar ettiren biriydi. Ne arkadaşlarıyla okuldan sonra bir okul aktivitesine katılır, ne de bir yerlerde buluşup eğlenirdi. O okuldan sonra direkt olarak evine gelirdi. Bu gerçeğe bir süre üzüldükten sonra Mina'ya

cevap vermeyi unuttuğunu fark etti. Davetini kabul etti, sırada birkaç arkadaş bulmak vardı. İlk olarak aklına Umut ve Hakan geldi. İkisine de sırayla haber verdi ve kabul ettiler. Arkadaşları da kendisine benziyordu anlaşılan.

Ertesi gün yine aynı saatte kalktı, kahvaltıda aynı şeyleri yedi ve aynı saatte okula geldi. Okulda aynı dersleri işledi ve aynı rutinde ilerleyen sıkıcı günün sonuna geldi. Fakat bugün normalden farklı olarak rutinin dışına çıkacaktı ve biraz eğlenecekti. Çıkışta Hakan ve Umutla beraber Mina'nın grubunu beklediler. Onlar da gelince Mina'nın kendi kurduğu plana göre gezdiler ve eğlendiler. Günün sonunda dağılırlarken Mina Burak'a "İstedğin gibi rutini biraz değiştirebildin mi?" diye sordu. Burak mutlu bir ifadeyle "Evet, kesinlikle! Bunu hep yapmalıyız!" dedi. Mina başıyla onayladı ve orada ayrıldılar.

Burak o gün bir şeyin farkına vardı: İstedği gibi gününü kökten değiştiremezdi belki, fakat o dayatılan rutinin içinde yeni insanlarla tanışmak, farklı aktiviteler yapmak ve en önemlisi eğlenmek tamamen onun elindeydi. Bunun bilincine vardığı anda her günü yeni arkadaşları ile çok daha eğlenceli geçmeye başladı.

ALPER OSAN

10/A 219

ŞEMSİ BEY

12 Temmuz 1982 Pazartesi günü, tüm gün yollarda dolaşım; hava gerilimliydi o gün. Bir an tozlu bir sıcak bastırıyor, sonra birdenbire gökyüzü yağmur yüklü bulutlarla doluveriyordu. Üstümde bollanmış kot pantolonum, sırtıma yapışmış uçuk mavi tişörtümle tüm gün dolandım tozlu sokaklarda. Yazacağım bir şeyi düşünüp duruyordum. Derken şimşekler çakmaya başladı, gökyüzü iyice karardı, rüzgâr saçımı birbirine kattı. Koşarak evime döndüm. Tam kapının zilini çalarken anlatamayacağım bir yağmur başladı, oracıkta sırlıklam oldum.

Ardından birde baktım küçük bir büfe hemen girdim içine. Sıcak bir hoş geldiniz ardından en köşeye oturdum. Hayatımın özeti gibi hep en köşeler hep en sessiz yerler önüme bir menü geldi. İnceledim bir karışık tost birde demli bir çay söyledim içim ısınsın diye. Yemeğimi beklerken etrafıma bakındım ta ki onu görene kadar. Tostları hazırlayan kadın resmen bana bir büyü yapmıştı. Gördüğüm an büyülendim. Bir kadın ancak bu kadar zarif, masum, iyi ve güzel olabilirdi. Çok heyecanlandım, yıllar önce sönen kalbim tekrar yanmış gibiydi, yemeğimi getirdi afiyet olsun dedi bende teşekkür ederim dedim. Yemeğimi yedim ve çıktım ardından 1 ay boyunca hiç kaçırmadan her gün o büfeye gittim yemek yedim artık tanışmıştık.

Havadan sudan konuşuyorduk onun yanına giderken özel olarak hazırlanıyordum. Bir gün cesaretimi toplayıp ona akşam yemeği teklifinde bulundum fakat meşgul olduğunu ve gelemeyeceğini söyledi ama hafta sonu boşum cumartesi saat 8 olur mu? Dedi Hayatımın en net olur kelimesini çıkardım azımdan, ardından günleri, saatleri, saniyeleri saydım. Hemen gittim bizim berber Şemsi Beyin yanına abi sakalları al bıyığı da toparla dedim tamam kardeşim dedi. Öyle her zamanki gibi konuşuyorduk. Ta ki ben de nişanlandım diyesiye kadar normalde böyle bi şey duyunca yüzüm güler ama bu sefer içimde bir alev yanmıştı sanki.

—Kim abi bu şanslı aday dedim. Keşke de sormasaydım. En istemeyeceğim şeyi söyledi bana,

—Nihal karşı caddede küçük bir büfeleri var çok iyi biri tanışsan sende çok seversin, dedi. Hayatım boyunca birçok kez canım yandı ama böylesi söz konusu bile değildi. Şokun etkisi, şaşkınlık ve üzüntüye rağmen,

—Hayırlı olsun, dedim. Tıraşım bitesiyeye kadar azımı bile açmadım paramı ödedim hayırlı işler deyip çıktım.

Büfenin önüne gittim camdan baktım bana nasip değilmiş dedim içimi çektim kendimi kaybettim. Rüzgârda uçan yaprak gibi süzıldüm koca caddede. Girdim evime bir çay kaynattım onu düşündüm. Kendimi düşündüm neden teklifimi kabul ettiğini düşündüm ve gittim gözlerine bile bakamadan.

—Nihal sen nişanlıymışsın senle yemeğe çıkmamız doğru olmaz, dedim.

—Bana abi olur mu öyle şey biz arkadaşız, dedi. Günün ikinci darbesini de aldım.

Bu konuda ısrarcı olduğumu fark ettirdim ve yemeği iptal edip gözlerimin içi yaşlarla dolu boğazımda bir düğüm eşliğinde evime girdim. Kapadım kapımı ve seneler önce sönmüş kalbim yanmış kül olmuş bitmişti. Şükrettim yaşadığım aşk duygusuna şükrettim daha kötü olmadan anladığıma. İki gün sonra bir zarf geldi evlilik davetiyesi. Onunla yemeğe gitmek için aldığım özel kumaştan diktirdiğim takım elbisemi giydim ve düğünde onların mutluluğunu izledim. Acımı adam gibi kimseye belli etmeden çektim yine en köşede en sessiz masada.

AHMET EMİR IŞIKTAŞ

10/A 392

ÇEKMECEMDEKİ İNTİHAR

Sonucum açıklanmıştı hiç olmadığım kadar mutluydum. Artık ben de çabalarımın sonucunu alıp doktorluğu kazanmıştım.

İlk meslek günümdü kendimi çok yabancı hissettim sanki doktorlukla ilgili hiçbir şey bilmiyormuş gibi hissediyordum. Odama girdiğimde açık bir çekmece gördüm. Orada bir günlük gördüm, büyük ihtimalle önceki meslektaşımın kalmış. Günlükte şunlar yazıyordu:

İlk hastam içeri girdi ona çok iyi davrandım sanırım bunu anladım ve bana şöyle dedi:

—Bu kadar hassasiyetli davrandığına göre daha bu meslekte yenisin. Nerden anladınız diye sorduğumda siz mesleğinizde yenisiniz ama ben ilk defa doktor karşısına çıkmıyorum yani alışığım. Bana yakın davrandığı için heyecanımı biraz yenmiştim. Meslektaşlarım iki gün içinde bana alışmıştı aslında bende onlara alışmıştım. İlk defa gittiğim bir şehirde olmama rağmen kendimi yabancı hissetmiyordum. Beşinci günümdeydim benim alanım doğum olduğu için her kadın rahatlıkla benden tedavi olamıyordu.

Bir adam da eşini benim tedavi etmemi istemiyordu. Eşi bu doktor iyi diyip benden tedavi olmak istemişti. İkisi biraz tartıştılar. Kadın tedavi olmadan evine gitmişti. Birkaç gün sonra gazetede bir haber gördüm. Kocasını öldürmüştü. Başta donup kaldım haberin devamını okuduğumda adamın ifadesinde aslında kadının hamile olmadığı amacı bunu bana söylememi istemekmiş. Büyük ihtimalle ben yeni olduğumdan bunu yapacağımı düşünmüştü. Adam bunu bir şekilde anlayıp gebelik testi yaptırmış. Aslında kadın kocasını aldatmış hamile olduğunu söylerse ona zarar vermeyeceğini düşünmüş kadın ölmeden önce bunların hepsini söylemiş. Adam müebbet hapsi almış. Haberi okuduğumda ne yapacağımı şaşırıp elim ayağım titredi. Elimi yüzümü yıkayınca biraz kendime gelmiştim.

Ertesi gün hastaneye gelip odama girdiğimde masamın üstünde bir not buldum. “Her ne olduysa senin yüzünden oldu. Gününü göreceksin.” Hapisteki adam yazıp altına da bir imza atılmıştı. Adam bir katil tutmuş olabilir diye düşünmüştüm. Kafam o gün çok dalgındı. Aslında korkmadım da değil. Ertesi gün çok ünlü bir iş adamının karısının ameliyatına girdim. Dalgınlığım geçmemişti. Ameliyatta neler yapacağımı aylar öncesinden ayarlamıştım ama o gün donup kalmıştım ve oldukça zor bir ameliyattı. Kadını değil ama bebeği kaybetmişim. İlk ameliyattan birini kaybetmişim. Hem kendim biri öldüğü için yıkılmıştım hem de herkes çok üstüme geliyordupsikolojim iyice bozuldu.

Günlük orada bitmişti. Çekmecemin içinde bir gazete çıktı. Doktorlara sorduğumda odanın eski sahibinin ölüm haberi dediler. Gazetede “Doktorun ilk haftadan intiharı” yazıyordu.

Kalbim sanki o an durdu. Kendime onun yerinde olsaydım ne yapardım diye sordum ama soruma cevap bulamadım. Benim başıma böyle bir şey gelmezdi çünkü bu kadar şanssız biri olduğumu düşünmüyorum. On beşinci yılımdayım ve başıma gelen en küçük şeylerden bile çok korkmuştum. Şu an günlüğü tekrar okuduğumda aklıma bir söz geliyor “Nağmeler uyutur, manalar uyandırır.” Okuduğumda intihar etmesi çok saçma gelmişti ama bunların en az riskli olanını bile yaşayınca korkup psikolojik olarak yıkıldığım için artık bunları doğruluyorum.

KAHRAMAN'IN MERTLİĞİ

Bir gün köylerine yabancı bir tüccar gelir. Tüccar, değerli bir kumaş satmaktadır ve Ahmet, onunla pazarlık yapmaya karar verir.

Ahmet: Tüccar efendi, kumaşın ne kadardır?

Tüccar : 70 altın

Ahmet: Çok fazla değil mi?

Tüccar: Fazla falan değil alıyorsan al!

Ahmet bunun üzerine düşündükten sonra oradaki kumaş satan diğer tüccarlar ile konuşur ve tekrardan ilk konuştuğu tüccara dönerek :

—Tüccar efendi, söylediğin yalanın açığa çıkmayacağını mı düşündün?

Tüccar sinirli bir ses tonuyla

Tüccar:Ne saçmalıyorsun sen!

Bunu duyan köylüler oraya toplanır ve Ahmet şunları söyler:

—Bu tüccarın sattığı kumaş hem kalitesizdir hem de fiyatının çok üstüne fiyat istemektedir. Bu sözün üstüne yüzü kızaran tüccar koşu koşu köyü terk eder.

Ahmet'in mertliği, köy halkının da dikkatini çeker. Köydeki insanlar, Ahmet'i örnek alarak dürüstlüğü ve mertliğin ne kadar önemli olduğunu bir kez daha hatırlarlar. Ahmet, sadece kendi çıkarları için değil, toplumun adaleti için de mücadele etmeye kararlıdır.

Zamanla, Ahmet'in mertliği köyde efsaneleşir. İnsanlar, ona "Mert Ahmet" diye hitap etmeye başlarlar. Ahmet, bu unvanı gururla taşır, ancak asla kendini büyük göstermez. Herkesle eşit ve adil bir şekilde ilişki kurar, sorunlara dürüst bir bakış açısıyla yaklaşır.

Bir gün köylerine haksızlık yapan birisi ortaya çıkar. Ahmet, sessizce adaleti sağlamak için harekete geçer. Haksızlık karşısında dururken bile mertliğinden ödün vermez. Köy halkı, Ahmet'in cesaretini ve mertliğini gördükçe birlik olur, haksızlığa karşı dururlar.

Sonunda, Ahmet ve köy halkının birlikte mücadelesi, adaletin yerini bulmasına ve köylerinde mertliğin kazanmasına neden olur. Ahmet, sadece köyünün kahramanı olmakla kalmaz, aynı zamanda mertlik ve dürüstlük kavramlarını gelecek nesillere örnek olacak şekilde yaşatır.

SELAHATTİN YILDIZ

10/A 400

KENDİN OLMAK

Sıcak bir eylül ayının ortalarına doğru her zaman olduğu gibi okullar açılmıştı. Tüm öğrenciler yeni hazırdı. Fakat bir kişi dışında. Bu kişi, bazı nedenlerden dolayı evde eğitim görmek zorunda olan Selen'di.

Bu sene onun ilk gerçek lise ve okul senesi olacaktı. Ailesi gibi o da çok gergin ve heyecanlı bir bekleyiş içerisindeydi. Sonunda o sabah geldi çattı ve Selen kendinden emin bir şekilde okula gitti. Hiçbir şey beklediği gibi olmamıştı çünkü herkes çok soğukkanlı ve yapmacık davranıyorlardı. Derken yanına üç kişi geldi, tanıştılar ve arkadaş oldular. Gayet samimi görünüyorlardı. Fakat yeni arkadaşları onu sınıfındaki kendini beğenmiş kızlara bulaşmaması konusunda uyardı. Çünkü bu kızlar herkesi çıkarları için kullanan ve itici davranışlar sergileyen kızlardı. Selen, başta herkes gibi onları itici bulsa da zamanla alışmaya ve arkadaş olmaya karar verdi. Nasıl olduğunu o da anlamadı fakat halinden gayet memnundu. Selen'in bu kızlarla arkadaşları diğer arkadaşlarının işine gelmeye başladı.

Böyle devam ederken bir okulda büyük bir disiplin suçu işlendiği duyuldu. Okulun tüm belgelerini içinde barındıran bellek kaybolmuştu ve bunun vebalini kimse üstlenmek istememişti. Kimse suçunu itiraf etmezse tüm okulu atacağını söyleyen müdür herkesi çok korkutmuştu ve bu yüzden bir suçlu lazımdı.

Kötü kızlar da her ne kadar seviyormuş gibi yüzüne gülüp Selen'e acımadılar ve sahte bir video kaydıyla Selen'in belleği çalarkenki görüntülerini verdiler. Selen her ne kadar inkâr ettiyse de boşaydı ve okuldan uzaklaştırıldı. Bu kızlardan bunu beklerdi fakat kendini kaptırıp onlarla arkadaş olduğu için pişmanlık duydu. İlk tanıştığı gerçek arkadaşlarının ne kadar haklı olduğunu anladı ve onlardan yakın zamanda yaptığı kötü şeyler ve arkadaş seçimleri yüzünden özür dileyip yardım etmelerini istedi ve onlar da pişman olduğunu anlayıp ne yapıp edip müdürü ikna ettiler ve Selen okula yeniden devam edip kötü insanlardan uzak durup derslerine yoğunlaşarak eğitimine devam etti.

Bu durumdan öğretmenleri arkadaşları ve ailesi memnun oldu ve Selen bizlere her zaman kendimiz olup başkalarına özenmemeyi ve onlar gibi kötülük yaparsak başımıza iş açabileceğimizi ve arkadaşlarımızı düzgün seçmemiz gerektiğini göstererek okulundan birincilikle mezun oldu.

ECRİN YILDIRIM

10-A 325

GÖKYÜZÜNÜN ÖTEKİ YÜZÜ

Gizemli bir antikacı dükkânı, eski zamanların izlerini taşıyan eşyaların sergilendiği bir yerdi. Ancak saklanan en ilginç öğeler, zamanın dokusunu hissedebilen özel bir usta tarafından onarılan eski saatlerdi. Bu usta, bir gün depolarında taşınan eski bir duvar saatiyle karşılaştığında, sıradan bir tamir işi gibi görünen varlığın arkasında gizemli bir hikâye olduğu fark etti. Duvar saati, 1800'lerin sonlarına ait olup, ancak ustalıkla incelendikçe kırık parçaların sadece zaman ölçümlerini yaptığını, aynı zamanda başka bir boyuta da geçişin etkinleştirildiğini gösterir. Saatin içindeki mekanizma, geçmiş ve geleceği bir araya getirerek, yalnızca işleme doğru ölçümleri değil, aynı zamanda iç geçmiş zamanları da gösteriyor. Usta, kırık dişleri onarmaya başladı. Onun saatini yerine oturttuğunda, duvar saati tıklar tıklar patlamaya başladı, sonra beklenmedik bir anda durdu. Ancak bu sefer saatin mevcut olması, ustanın gözlerinin kapanması ve bir anının aynı zamanda yolculuk yapmasının öngörülmesi bekleniyor.

Usta, geçmişin sokaklarında dolaşırken, bir aşk hikayesine tanıklık etti. Aynı zamanda, gelecekteki birbuluşmanın izlerini de keşfederler. Saat, zamandaki bu anları bir araya getirerek, geçmişle görüşmelerin etkileşimini gösteren bir pencere haline gelmişti. Tamir işlemi bitti, duvar saati artık sadece bir zaman ölçer değil, aynı zamanda yolculuk yapmak isteyenlerin buluşma noktasıydı. Usta, bu özel saatin sırlarını keşfederken, mağazanın müşteri profili de değişti. Artık sadece eski eşyalar yeri değil, aynı zamanda yolculuk yapmak isteyenler de gezmeye gidiyormuş.

Biraz zaman sonra artık kötü adamlar da geçmişe gitmek için antikacı dükkanına gelmeye başladılar. Bu sebeple geçmişte birçok kötü olay olmaya başladı.Örneğin: Bir gün Adam isimli bir adam antikacı dükkanına gelip geçmişe gitmiş ve geçmişte çok büyük bir kötülük yapmış. Adam geçmişte televizyonu bulan adamı öldürdükten sonra televizyonu bulan adamı kendi zamanına getirip orada büyük dedesinden kalma evinin bahçesine gömmüş. Sonra tekrardan geçmişe gidip insanlara televizyonu kendisi bulmuş gibi göstermiş. Böylece çok para kazanıp tekrardan kendi zamanına dönmüş. Fakat Adamın unuttuğu bir şey vardı öldürdüğü adamın ailesi bu durumu polislere ihbar etmiş.

Bu ihbar yüzünden polisler harekete geçmiş ve çok sürmeyen bir araştırma sonrasında cesedin adamın büyük dedesinin evinde bulmuşlar. Adamın büyük dedesi şaşkınlıklar içinde polislere kendisinin bu cesetten haberi olmadığını söylemiş. Fakat hem polislerin hem de adamın büyük dedesinin elinde bir kanıt yokmuş ve bu yüzden adamın yaşlı dedesini müebbet hapis cezasına hüküm kılmışlar. Aradan birkaç yıl geçmiş ve adamın büyük dedesi artık yaşlılıktan hapishaneyi kaldıramamış ve vefat etmiş. Bu yüzden adam dedesinin ölmesi sonucu hiç doğmamış olmuş ve o da ölmüş.

BERAT KALKAN

10/A 350

DÜNYA'YI DÜZELTMEK İÇİN

Can'ın babası Arif Bey, bir haftanın yorgunluğundan sonra, Pazar sabahı kalktığında keyifle eline gazetesini aldı ve bütün gün miskinlik yapıp evde oturacağını hayal ediyordu. Tam bunları düşünürken Can koşarak geldi ve parka ne zaman gideceklerini sordu. Faruk Bey,

Oğluna söz vermişti: bu hafta sonu parka götürecekti onu ama hiç dışarıya çıkmak istemediğinden bir bahane uydurması gerekiyordu. Sonra gazetenin promosyon olarak dağıttığı dünya haritası gözüne ilişti. Önce dünya haritasını küçük parçalara ayırdı ve oğluna uzattı. Arif Bey, çocuğunun bu haritayı düzeltebileceğine inanmıyordu ve içinden şöyle dedi:

"Oh be! Uzun bir aradan sonra pazar günü evde kalacağım."

Can haritayı tamamlamak istiyordu çünkü okulundaki arkadaşlarına Pazar günü parkta oynanacak oyunlara katılma sözü vermişti. Sabah saatleri olduğu için daha çok zamanının olduğunu biliyordu. Kâğıtları evirdi çevirdi ama olmuyordu, bulamıyordu nasıl yapacağını. Daha sonra aklına bir fikir geldi ve doğru annesinin yanına-mutfağa-gitti. Annesine o kadar çok güveniyordu ki haritayı tamamlayacağına emindi.

Can:"Anne!!"

Anne:"Efendim oğlum."

Can olacıklardan habersiz ümitle sorusunu sordu:

Can:"Anne senden bir şey isteyecektim. Babam beni parka götürmek için bir haritayı tamamlamamı istedi fakat ben yapamıyorum. Bana bu konuda yardım edebilir misin?"

Anne başına bunun geleceği biliyordu çünkü eşi yanına gelip yardım etmemesi konusunda uyarmıştı. Aslında yardım etmeyi çok istiyordu ama çocuğunun her şeyi ondan istememesi, bazı şeyleri kendisinin başarması gerektiğini düşünerek şu cevabı, verdi:

Anne:"Maalesef oğlum, bunu kendin yapman gerek."

Can, çok büyük hayal kırıklığına uğramıştı. Ve bu şekilde hayal kırıklığını düşünmek yerine kâğıt parçalarını alıp odasının en köşesine geçip düşünmeye başladı. İlk olarak kâğıtların kenar kısımlarını bulmaya çalıştı. Yaklaşık bir saatin sonunda bir şeylerin ortaya çıktığını fark etti fakat hâlâ tam olarak bitirebilmiş değildi.

Daha altı yaşındaydı. Bu kadar kafa yormak onun yaşındaki bir bireye uymuyordu. Can

Acıktığını fark etti ve annesinin az önce "Yemek hazır." Diye bağırmasıyla artık bir şeyler yemesi

gerektiğini anladı.

Arif Bey:"Nasılsın oğlum, haritayı yapabildin mi?"

Can: "İyi değilim baba, haritayı yapamıyorum."

Arif Bey, oğlunun haritayı yapamamasına çok üzüldü ama belli etmemeye çalışarak alttan alttan gülümsedi. Can'ın morali gittikçe daha da bozuluyordu. Azıcık yemeğini yedi ve doğru odasına çekildi. Zamanı gittikçe azalıyordu. Kâğıtları yine ve yine evirdi çevirdi ve bir detay fark etti. Haritanın arkasında her parçaya ait renklerin olduğunu ve roma rakamı ile sıralarının belirtildiğini gördü.

Arif Bey, Can'a aylar önce oyun oynayacakları zaman, roma rakamlarını öğretmişti. Aslında evdedinlenmek istiyordufakat1-iki saat oğlula vakit geçirmenin ona bir zararı olmayacağını düşündü ve oğlu yemek yerken ilk verdiği kâğıtları alıp yenileri ile değiştirdi.

Can gördükleri ile çok mutlu oldu, hemen annesinin yanına koşturdu ve anlatmaya başladı.

Can:"Anneee! Haritayı nasıl tamamlayacağımı buldum. Babam, haritaya benim için ipucu koymuş."

Anne:"Aferin benim akıllı oğluma. Haritanı çok geç olmadan babana göster ve parka gidin." Can annesinin son cümlesini duymadan hızlı adımlarla odasını gitti. Roma rakamlarına bakarak haritayı tamamladı.

Hızlıca babasının yanına gidip haritayı gösterdi. Arif Bey, haritayı inceledi ve doğru olduğunu gözlemledi. Tabii ki de oğlunu tebrik etmeyi unutmadı. Arif Bey, oğlunu alıp parka götürdü ve orada arkadaşlarını gören Can'ın mutluluğu her şeye degeceğine bir kez daha şahit oldu. Bu görüntüyü gören Arif Bey iliklerine kadar huzuru hissetti.

BİLGİ:

Giriş bölümünü aldım.(<https://adiyamanfenlisesi.meb.k12.tr>)

GÜLSÜM OKÇULAR

10/A 405

İNTİKAM ATEŞİ

Soğuk bir perşembe akşamıydı. Memur Deniz Bey, zorlu bir iş gününün ardından içinde özlem duygusu ile evine doğru yürümeye başladı. O anda tek istediği şey ailesini görmektir. Onları çok özlemişti. Uzun bir aradan sonra evine ulaştı.

Evine doğru adımlarını hızlandırmaya başladı. Bir süre çok şiddetli bir silah patlaması sesi duydu, bir anda panikledi ve ne yapacağını düşündü. Patlama sesini duyduğundan beri aklı ailesindeydi. Ya onlara bir

zarar geldiyse diye düşünceler o an aklından bir dakika bile çıkmadı. Ve Deniz, sonunda evine ulaştı. Önce kapıyı çalmayı denedi fakat cevap gelmedi ve en sonunda kapıyı kırmak zorunda kaldı. Kan ter içerisinde ne olduğunu anlamaya çalıştı ve hemen yatak odasına koştu. Ve bir de ne görsün, zavallı karısı kan içerisinde yerde yatıyordu. Daha ne olduğunu anlamadan bir silah sesi daha duyuldu ve Deniz daha çok korktu. Tam arkasını dönecekti ki bir de ne görsün? Karşısında elinde silah taşıyan ve muhtemelen karısını öldüren kişi duruyordu. O an ki telaş ile Deniz hemen silahına başvurdu ve iki el mermi atışı ile karısının katilini öldürdü. Az önce duyduğu silah sesi bu adamdan çıkmamıştı, bunu fark eder etmez kızının odasına koştu. Olan olmuştu, biricik kızı da kanlar içerisinde yerde duruyordu. Kızının yanında, elinde silah olan iki adam vardı. Ve Deniz onları da etkisiz hale getirdi. Yaklaşık bir saat içerisinde, Deniz'in hayatı resmen cehenneme dönmüştü. Olayların ağırlığını atlatamayan Deniz, uzun süre bunun ağırlığı altında kaldı. Artık resmen ruhsuz, mutsuz ve hayattan hiçbir umudu olmayan bir adama dönmüştü. Aradan günler geçti. O olaydan sonra Deniz, uzun bir süre kendine gelemedi. Memurluk mesleğini bırakmıştı artık, işsiz kendi halinde bir insandı Deniz. Olanları hala atlatamayan bu bahtsız adam bir gün bir karara vardı. Ailesini öldüren kişilerin peşine düşmek istiyordu, yaşadıkları ona ağır geliyordu ve intikam almak istiyordu.

Bunu yapabilmesi için, önce hayat tarzını değiştirmesi lazımdı. Ve Deniz, ilk adımı mesleğine geri dönerek attı. Bir süre sıkı çalıştı, araştırmalar yaptı. Yaptığı araştırmalara göre, ailesini öldüren kişiler bir kuruluşa üyeydi. Kuruluşu araştırdı ve bir sonuca varamadı. Deniz'in yardıma ihtiyacı vardı, bunu kendisinin yapması çok zordu. Aklına, dedektif olan Kerim Bey geldi. Hemen onu aradı ve bilgi istedi. Olayları ve bulduğu bilgileri uzunca dedektife anlattı. Dedektif Kerim Bey Denize, bu kuruluşu bildiğini söyledi. Dedektifin söylediğine göre bu kuruluşun amacı, şehirde bulunan ve özellikle memur olan iş insanlarının, ailelerini katletmekti. Deniz duyduğuna şaşırıp ve merakla dedektife, ne yapabileceğini sordu. Dedektif Deniz Bey'e bir konum verdi ve kuruluşun ana merkezini burası olduğunu söyledi. Bu gelişmelerin ardından Deniz intikam ateşi içinde uzun bir süre kendini hazırladı. Kafasında bir plan kurdu ve dedektifin verdiği konuma gitti. Deniz memur olmasının yanı sıra, özel eğitim almış bir polisti. Deniz konuma ulaştı, burası terk edilmiş bir limandı ve Deniz'in dikkatli olması lazımdı. Kuruluşun patronu bu limandaydı ve Deniz'in asıl amacı, patronu polisin eline devretmekti. Bir süre bekledikten sonra Deniz, içeri sızmayı başardı. Patrona ulaşmak için önce onun paralı askerlerini atlatması lazımdı. Tecrübesini konuşuran Deniz, askerleri atlattı ve patrona ulaştı. Patron ne olduğunu anlamadı ve hemen silahına davrandı, Deniz'e iki el ateş etti. Deniz bunlardan kurtuldu ve Patronun üzerine koştu. Patronu kolaylıkla yakaladı ve aklından onu öldürmek geçti. Deniz ne kadar istese de bunu yapamadı ve bu zorlu çatışmanın ardından, patronu başarılı bir şekilde polisin eline devretti.

Yaşanan onca şey sonrasında Deniz artık az olsa da mutluydu. Hem kendi içindeki ateşi söndürmüştü, hem de devletine büyük bir yararı dokunmuştu.

KALBİNE SOR

Her şey İzmir'den Ankara'ya gelmemizle başladı, ben daha 15 yaşındaydım babam yeni tayin olmuştu annem neredeydi bilmiyordum. Artık umursamıyordum annemi istediği yerde olsun ben babamla mutluydum. Her şey güzeldi babam yeni şehirlere gidiyordu benimde bir sürü yeni arkadaşlarım oluyordu. Âşık olduğum kişileri başka yere giderken hatırlamazdım bile ama Ankara farklıydı her şeyi ile farklıydı...

Taşındığımız yere daha yeni geliyorduk başkenti çok merak ediyordum neden başkent diye ama girer girmez anladım ki ağır bir siyaset havası almıştım ya da bir ideali taşıyan bir insan şehir olmuştu sanki Ankara her şeyi ile farklıydı gerçekten. Babam Keçiören'de bir ev kiralamıştı oraya taşınmaya gidiyorduk. Heyecanlıydım yeni komşular, yeni okul, yeni ev, yeni anılar ve hayatım boyunca unutamayacağım ve bana en ağır yarayı veren anımı bu şehirde yaşayacağımı bilmiyordum. Gelmiştik yeni evimize tabii o zamanlar mahalleye yeni birinin geleceğini öğrenmek o kadar da zor değildi herkes bizi bekliyordu onlarda meraklıydı en az bizim kadar acaba iyi insanlar mıydık?

Bu insanların bakışları altında arabadan indim herkes fısıldamaya başlamıştı bile güzel bir kızdım bunu biliyordum ama bu insanların abarttığı kadar bağırarak çok güzel kız gelmiş mahalleye duyuracakları kadar güzelliğim yoktu anlamamıştım çokta takmadım yanaklarım kızarmıştı sadece. Babam beni eve sokmuştu bunun ardından babamın tek varlığı bendim beni her şeyden korumaya çalışırdı ve korurdu da o zamana da korumacı damarları tutmuş olmalıydı ki beni hemen içeri sokmuştu.

Ben de evi gezmeye başladım kendi odamı en güzel manzaralı yeri seçtim bir eve bakıyordu ama o ev çok hoştu sanki romanlardan fırlamış gibiydi çok beğenmiştim babama bu oda benim olabilir mi diye sordum o da kabul etmişti keşke etmeseydi belki o zaman bunları yaşamazdık ikimizde ama etmişti işte ve bizde bu olayları yaşamıştık. Hevesli bir şekilde odamı düzen etmeye başlamıştım karşı evden birinin bana baktığını fark etmeden. Akşama kadar bütün evi yerleştirmiştik zaten iki kişinin yerleşmesi o kadar da zor değildi. Babam dışarıdan söylemişti yemeği yemiştik ben odama çekilmiştim ardından ve pencereimin önünde kitap okuyacaktım ama karşı evin içi dikkatimi çekmişti. Bakmaya başladım yakışıklı uzun boylu benden en fazla üç yaş büyük olan bir çocuk vardı ve bir kız kavga ediyor gibiydiler merak ettim acaba neden diye sonra kız gitti ben hala bakmaya devam ettim. Sonra karşı evden de biri bakmaya başladı o yakışıklı çocuk biraz bakıştıktan sonra çocuk penceresini kapattı. Bende yatağıma uzandım ve o çocuğu düşünmeye başladım acaba ismi neydi, kaç yaşındaydı, nasıl biriydi(...) gibi bir sürü soru aklıma geldi ama çokta umursamam gerektiğini fark ettim ve yarın yeni okula gideceğim aklıma geldi ve onun heyecanı ile biraz okul ile hayal kurarken uyumuştum. Ertesi sabah okula gittim yeni bir kız arkadaşım oldu ilk günden baya iyi anlaşmıştık ve sınıftaki kimse beni dışlamamıştı bu hoşuma gitmişti açıkçası yeni tanıştığım kızın ismi Hande'ydi güzel bir kızdı. Günler her zaman ki gibi sıradan olmaya her gün aynı olmaya başladı. Bir gün Hande bizim evde kalmaya geliyordu bir yıldır buradaydık ve çok yakın olmuştuk. Bizim eve giderken her gece penceren bakıştığım ama ismini hala bilmediğim yakışıklı çocukla gördük biraz bana çok dik

bakmıştı utanmıştım. Hande beni fark etmiş ve sen Murat'tan mı hoşlanıyorsun diye bağırmıştı neyse ki isminin Murat olduğunu öğrendiğim pencere aşkım duymamıştı. Hande ile eve geçmiştik ve biz 1 yıldır bakıştığımızı söyledim ve anlattım ona karşı hislerimi arada evine kızlar geliyor ve kıskanıyorum da demiştim Hande bana abayı yaktığımı söylemişti bunu biliyordum ama kabul etmedim. Hande bana onunla konuşmamam hatta bir daha bakmamam gerektiğini çünkü yüzü ne kadar güzelse kızları üzmemekte de o kadar iyiymiş bunu duyunca üzülmuştüm ama yine de ona olan merakım ve beğenim gram azalmamıştı bana da aynısını hatta daha kötüsünü yapacağını bilseydim bir daha bakar mıydım yüzüne, merak eder miydim onu, kıskanır mıydım eve getirdiği kızları. Keşke önceden Hande'yi dinleseydim ama dinlememiş daha çok merak etmiş daha çok kıskanmıştım. O gece Murat muhabbeti bu kadar sürmüştü ama ben yine onu düşünerek uyumuştum. Bir gün Hande'ye beni Murat'la tanıştırsana demiştim o da pişman olursun bırak boş ver demişti keşke dinleseydim diyorum şu an onu ama dinlememiş ve onun başının etini yiyerek ikna etmiştim.

Ve beni tanıştırması ile plan yapmıştık. Plana göre Hande Murat'a yazacak şu konuyu anlamadım bana anlatır mısın? O da kendinden küçüklerin okumasına önem veren biri olduğu ve aynı zamanda okulu bırakmasına rağmen matematiği iyi olan biri olduğu için kabul edecekti ve bizde bu sayede tanışacaktık. Öyle de oldu Murat Hande'nin teklifini kabul etmişti beni söylememişti ama ben sürpriz olacaktım. Buluştuk Murat ilk başta uzun uzun bana baktı ardından Hande'ye "Senden başkası gelmeyecekti hani." Dedi sesi biraz kızmış gibiydi. Kalbim kırılmıştı beni istemiyordu orda bende pardon istenmediğimi bilsem gelmezdim dedim ve kalktım Murat yok öyle değil bana yalan söylemesine sinir oldum küçük hanım demişti ben küçük değilim demek istesem de küçüktüm ona göre. Biz tanıştık ve bize ders anlatmaya başladı ama ben derse odaklanamamıştım sesi, yüzü ve kokusu gerçekten çok güzeldi söylemek gerekirse daha onun kadar güzel kokan bir erkekle tanışmadım çok güzel kokuyordu.

Ders bitmişti biraz sohbet ettik saat geç olmuştu dağılmaya karar verdik Hande baş başa eve gidelim diye annem ile dışarıda yemek yiyeceğiz dedi ve farklı tarafa doğru yürüdü. Biz ikimiz de yürümeye başladık hiç sohbet etmiyorduk bu rahatsız edici gelmiş olacak ki bana her gece niye pencereden evime bakıyorsun dedi bende sen niye bakıyorsan ondan dedim, garipsedi ben sana bakıyorum çünkü güzelsin demek sende benim yakışıklı olduğumu düşünüyorsun dedi kafa sallamakla yetindim. Biraz daha havadan sudan konuştuktan sonra bizim evin önüne gelmiştik. Ben görüşürüz demek için arkamı dönmüştüm ama o çoktan gitmişti o gün gece bir görüşürüz bile bana çok görmüştü. Pencereden yine ona baktım beni bir kıza satmıştı çünkü perdesi kapalıydı evine kız geldiği zamanlar kapatırdı perdesini o gece ağlamaktan gözlerim kıpkırmızı olmuştu. İlk defa biri için bu kadar ağlamıştım. Sabaha babam erken gitmişti evden kahvaltı etmeden çıktım zaten açta değildim. Ben evden çıkarken Murat da evden çıkıyordu bakıştık yanına geldi dün görüşürüz demedim kusura bakma dedi önemli değil deyip geçip gidecektim ki bana birlikte yürüme teklifini sundu kabul etmiştim. Yürüdük beni okulun önünde bıraktı Hande'ye her şeyi anlattım ve umarım seni üzmez dedi. O zamanlar anlamıyordum neden böyle diyor diye keşke hiç anlamasaydım. Bundan sonra hep birlikte okula yürümeye başladık hatta beni okuldan bile alıyordu birlikte gidip birlikte geliyorduk

aramızda bir şeyler oluyordu ama aramızda ne olduğunu ikimizde bilmiyorduk. Murat artık evine kız almıyordu bu beni daha çok mutlu ediyordu. Bir gün yine eve dönerken bana senden hoşlanıyorum dedi ve beni öptü. İlk öpücüğümü hayatımı karartan adama vermiştim ama o zamanlar evleneceğim adama verdiğimi sanıyordum. O günden itibaren sevgili olduk her şeyi birlikte yapıyorduk. Ankara’da üçüncü yılımıza girmiştik Murat’la iki yıldır sevgiliydik ve hayatımın en güzel zamanlarıydı yani en azından o zamanlar öyle geliyordu... Annem bir gün bizim eve bir mektup göndermişti babam okumadan atmıştı onu ama ben çok merak ediyordum bunca yıldan sonra ne yazmış olabilir ki dedim ve baktım, okudum. Annem Ankara’daydı beni görmüştü ve beni uyarmak istemişti eğer merak ediyorsam verdiği adrese gelmem gerektiği yazıyordu merakıma yenik düştüm. Murat’a beni oraya götürmesi gerektiğini söyledim o da beni götürmüştü annemi en son üç yaşındayken görmüştüm doğal olarak hatırlamıyorum. Nasıl biri çok merak etmişimdir hep şimdi öğrenecektim her şeyi ile... Murat’a dışarıda beklemesi gerektiğini söyledim o da emin misin yanında olmam gerek kötü bir şey olursa dedi kendisi hayatımdaki en kötü şey değilmişçesine...

Eve girdim kapıyı güzel bir kadın açmıştı. Bana Beril diye seslendi sarılmak istedi ama izin vermedim nasıl verirdim ki üç yaşındaki kızını bırakıp giden biriydi o. Sarılmaya gerek yok deyip içeri girdim bir bebek ağlama sesi geliyordu. Küçük daha yeni doğmuş bir bebek kardeşim vardı bir tane. Çok garip hissetim aldatılmış gibi hâlbuki hayatına devam etmesi gerekiyordu doğal olarak ama babamı düşündüm o hayatına bir kadını bile almamıştı daha hayatını bana adamıştı. Oturdum ve annem olan kadına beni ne konuda uyaracaksın dedim. O da pencereden dışarı bakarken Murat’ı görmüş olacak ki sevgili mi yoksa abin mi dedi. Seni ilgilendirmez ama sevgilim dedim ve ekledim konu Murat değil beni neden çağırдың? Bana konu tam olarak Murat dedi. Şaşırmıştım nasıl o sen onu nerden tanıyorsun dedim. Bana kardeşinin babası o dedi. Dünyam yerle bir olmuştu gözlerim doldu hayatımı bir defa karartan kadın ikinciye de karartıyordu. Murat beni aldatmıştı hem de annemle ve bir çocuğu olmuştu. Ama bir yanlışım varmış aldatılan ben değildim. Annemdi Murat onunla beş yıldır çıkıyormuş yalan diye çıktım eğer sevgiliyseniz evini bilirdi ve beni buraya getirmezdi yalan söyleme bana dedim. O da onunla geleceğine emindim çünkü baban seni getirmezdi yani hayatımın aşkı her şeyimin ilki çocuk kardeşimin babasıydı. Yıkılmıştım hayatım bir yalandı. Bir şey demeden çıkmıştım. Murat’ı arayıp ben annem de kalacağım dedim. O da gitti aklımda ki tek soru vardı şimdi ne yapacaktım. Çok üzülüyordum ama bana yalan söylemesine üzülmedim bundan sonra ona inanmayacağıma ve güvenemeyeceğime üzülüyorum. Asıl acı olan aldatması değildi, bir daha o dâhil hiç kimseye güvenemeyecek olmak değil midir? Demiştım bankta yanıma oturan çocuğa beni ağlarken görmüş ve karşıdan karşıya geçemeyeceğimi düşünerek yardım etmişti sabah masum gözüksün diye giydiğim kazağım yağmurun ve çamurun etkisiyle kirlenmişti aynı aşkı gibi...

Yeni tanıştığım çocuğa sarılarak ağlıyordum ona her şeyi anlattım bir daha kimseye güvenemeyeceğimi beni tamamlayan biri olduğunu ve ne yapabileceğimi sordum. O da bana ilk olarak ‘‘ seni tamamlayan birine ihtiyacın yok, sadece seni tamamen kabullenen birine ihtiyacın var’’ bunu asla unutma çünkü bu senin hayatını etkiler. Sana ağlama diyemem illa ki ağlayacaksın ama kendini hırpalama ve unutma Nazım Hikmet ne demiş ‘‘ Ben artık kimseyi sevmem deme, en güzel çiçekler mezarlıkta

yetiştir.” Haklıydı. Benim mezarlığımda çok güzel bir çiçek yetiştirmişti, beni ağlarken gören Adem benim mezarlığımı gül bahçesine çevirmişti. Murat’tan ayrıldıktan sonra bir daha ne onu ne de annemi gördüm. Adem ile mutlu bir hayat sürüyoruz.

ŞEVVAL KAVÇAK

10/A 412

İKİ KALBİN AŞKI

Çok uzakta olmayan zamanda birbirinden habersiz iki kalp yaşardı. Bu hikâyeye bu kalplerin nasıl tanıştığını anlatıyor. Bu kısa zaman içerisinde bu kalplerin birbirine olan aşkı dillerden düşmüyordu. Bu aşkın daha fazla bilinmesi için bu hikâyeye yazıldı. Bu hikâyede bir doktor, bir asker var. Doktorun ismi Alisa idi. Alisa isminin anlamı asil ve güzel demektir. Doktorda bu ismi çok iyi taşırdı. Çünkü gerçekten ismi gibi oldukça güzel ve asildi. Bu güzel doktorumuz İzmir’deki insanlara bir ışık olsa da Hakkari’deki canları kurtarmak için Hakkari’ye gitmek zorunda kaldı. Hakkari’de görevinin başladığı ilk hafta çok zorlandı çünkü Hakkari’de oldukça terör olayı vardı. Ama bir süre sonra alıştı. Ta ki o kâbus olduğunu düşündüğü zamana kadar.

Tam alıştım derken o zamana kadar gördüğü en büyük saldırı gerçekleşti. Toplam 12 köyün en büyük 5 köyü bombalandı. Yaralılar durmak bilmiyordu. Her yer her yerdeydi. Alisa doktor bir yandan yaralıları ve ölen kişilerin ailelerini teselli ediyordu bir yandan ise hastanedeki karışıklığı çözmek adına bir o yana bir bu yana koşuyordu. Tam bu koşuşturmaca son buluyor gibi olsa yeni hastalar geliyordu, bunu derken bu cümleyi desteklemek istermişçesine ambulans “Doktor yok mu?” diye bir ses yükseldi. Alisa doktor hemen oraya doğru yol aldı. Hasta ile ilgilendikten sonra durumu haberdar etmek için dışarı adımını atarken kalbi bir anda hızlıca atmaya başladı. Doktor Alisa ne olduğunu anlamamış fakat doktorun kalbi kendi eşi olan askerin kalbini hissetmiş. Gerçi doktorun kafasını kaldırması yetermiş. Çünkü kafasını kaldırdığı gibi zihninde çiçekler açtı, zihnine bahar geldi ve o cehennem gibi oram küçük bir anlığına olsa da durdu. Askerin kalbi ve düşünceleri de farklı değildi. İlk görüşte aşk buysa ilk görüşte aşk denilmeliydi. Bu aşkı tek görüşle sonlandırmadılar, sonlandıramadılar. Zaten kalpleri buna izin vermezdi. Bir süre sonra sevgili oldular ve çok mutlulardı. Fakat doktorumuzdaki korkular gün geçtikçe artıyordu. Her gün farklı bir terör olayı gerçekleşiyordu ve deliler gibi aşık olduğu sevgilisine tehlikede olduğunu hissediyordu. Belki de çok zaman geçmeden korkularını gerçekleştireceğini hissetmiş olup olmadığını bilemeyiz ama bunlar çok geçmeden gerçekleşti.

Yine bir ambulans, yine bir “ Doktor yok mu? “ sorusu belirirdi. Oysaki Doktor Alisa nereden bilsin bu aşkın sonunun başlangıcıyla aynı olacağını... Deliler gibi sevdiği, aşkına dünyayı feda edeceği sevgilisi kendi ellerinde son nefesini verdi. Doktorumuz ise sevgilisinin aksine onun bulunduğu bir zihinle uzun yıllar yaşadı fakat son nefesinde bile sevgilisinin adını sayıkladı.

RÜMEYSA ARSLAN

10-A 397

GEÇİCİ HEVESLER

Hava almaya çıkmıştım. Biraz da sinirliydim. Belki de saç kurutma makinesine sinirlenmiştim. Evet, evet! Mutlaka saç kurutma makinesine sinirlenmiştim.

Çimlerin yeşil olması, gökyüzünün maviliği, denizin dalgalı olması elbette bir meseledir. Çimler yeşil olmasaydı, denizde dalga olmasaydı o zaman sorun olurdu işte. Kahverenginde bir yaprak, süt beyaz renginde bir keçi gördüm. Birisi arkamdan:

—Hey, dedi.

Birden irkildim ve dönüp arkama baktım. Çok şaşırılmıştım, karşımda onu görmeyi hiç beklemiyordum. Karşımdaki kişi Ali idi. Evdeki olaydan sonra onu görmek çok iyi gelmişti.

—Seni görmeyi hiç beklemiyordum. En son ilkokuldayken konuşmuştuk. Sonra da siz taşınmıştınız. Ne işin var buralarda, diye sordum.

—Ben de seni görünce şaşırırım, o şaşkınlıkla umarım seni korkutmamışımdır. Şimdi işten çıktım dolaşmaya geldim. Senin canın biraz sıkkın gibi. Bir şeyin mi var, diye sordu.

—Çok önemli bir mevzu değil. Lakin bu aralar kendimi pek iyi hissetmiyorum. Olur olmadık şeylere sinirleniyorum. Kurutma makinesine bile. Olanlara inanasım gelmiyor. Bir şeylere sinirleniyorum ama sinirimi ufak tefek anlamsız meselelerle örtmeye çalışıyorum.

—Kurutma makinesi küçük bir mesele değil mi? Böyle küçük sorunlara takılmamalıydın. Gerçek sorunun bu olduğuna emin misin? İstersen bana derdini açabilirsin. Neyin var?

—Bir hafta önceydi. Tam da şirketime gitmek için hazırlanmıştım. Yola çıkarken çalışanım tarafından bir telefon geldi. Şirketim bir gecede batmış. Çıkmaza girdim, çok üzüldüm. Ben o şirkete çokça emek vermiştim. Ne yapacağımı bilmiyorum. Evimi nasıl geçindireceğim diye düşünmekten deli divane oldum.

—Senin derdin basit bir kurutma makinesi değilmiş dostum. Hayatın acı tarafı vurmuş sana. Gel kahvehaneye oturalım bir çay ısmarlayayım. Hem uzun zamandır konuşmuyorduk. Neler oldu onu anlat bakalım. Hem de senin şu derde bir çözüm bulalım.

—Çok iyi olur bende kafamı dağıtmış olurum hem. Hangi kahvehaneye gidelim?

—Şurada bir kahvehane vardı oraya gidelim gel.

Kahvehaneye gittik ben uzun uzun anlattım. Ali beni hiç sıkılmadan dinledi. Benim şirketimin bir gecede batmasının nedeni, paramı ikiye katlayacağım diye bazı işlere bulaşmış olmamdı. Bir gecede sıfırlanmıştım. Geçici hevesler için 10 yılda verdiğim tüm emekler, bir gecede uçup gitmişti. Olayları anlatmamın ardından Ali bana yeni bir iş buldu. Artık orada çalışmaya başlayacaktım. Evimi nasıl geçindireceğim diye artık düşünmeyecektim.

—İyi ki seni gördüm Ali. Dertlerime derman oldun. Bana yeni bir iş buldun. Sana minnettarım. Teşekkürler.

—Rica ederim, ne demek. Bundan sonra sürekli konuşalım.

Bu olayların ardından 5 sene geçti. Artık geçici heveslerin bana cazip gelmediğini, katkı sağlamadığını anladığım yaşa geldim. Emeklerimin bir gecede yanmasının acısını, içimde bir ömür sürdürecektim. İnsana bu kadar zevk veren dünyevi tutkular, hep ondan bir şeyler götürür. Bunu anlamıştım.

ZEYNEP UZUN

10-A 442

DENİZ MACERASI

Bir cumartesi sabahı erken saatlerde uyanmıştım Çok heyecanlıydım Çünkü: Babam ve arkadaşlarım ile balık tutmaya gidecektik. Hızlıca yatağımdan kalktım ve dün gece hazırladığım kıyafetlerimi giydim. Annem kalktığımı duymuş olacak ki yanımda geldi. Saatin daha erken olduğunu söyledi. Haksız da sayılmazdı Gitmemize daha 2 saat vardı Annem ile kahvaltı yapmaya karar verdik. Zaten babam da annem ile sesimizi duyup uyanmıştı. Ailecek kahvaltı yapmaya başladık. Babam heyecanlı olup

olmadığımı sordu:

—Heyecanlı mısın kızım? Annem araya girdi:

—Heyecanlı tabii baksana erkenden hazırlanmış kahvaltısını bile yapıyor.

—Evet, baba çok heyecanlıyım.

Sohbet ederek kahvaltımızı bitirdik. Odama geçip büyük, mavi sırt çantamı hazırlamaya başladım. Çok oyalanarak hazırlanmış olacağım ki evden çıkma saatimiz geldi. Babam ile son kontrollerimizi yapıp annem ile vedalaştım, evden çıktık. Arkadaşlarım ile buluşma yerine tam zamanında varmıştık. Ceren, Elif, Ali, Arda ve ben olmak üzere 5 arkadaştık. Ceren mavi gözleri ve sarı saçları ile çok güzel bir kızdı.

Sarı saçlarını tek bir örgü yapmıştı. Elif, Cerenin aksine simsiyah saçlıydı. Bugün her zaman açık

bıraktığı saçlarını toplamıştı. Ali, kısa saçlı, kısa boyluydu ve biraz sıskaydı. Bugün siyah bir bere takmıştı. Arda ise Ali'den çok farklıydı. Uzun boyluydu ve turuncu saçları vardı. Bugün mavi bir ceket giymişti. Hepsiyile sarıldım. Hepimiz çok heyecanlıydık. Hemen arabamıza binip yola koyulduk. Yol boyu konuşup müzik dinledik. En sonunda teknelerin olduğu yere varmıştık. Hızlıca arabadan indik. Babam birkaç kişiyle konuştu ve teknemizi ayarladı. Tekneye bindik. Her birimizde birer olta vardı.

Balık tutma yarışması yapacaktık. İlk 20 dakika çok sıkıcı geçti. Kimsenin oltası dahi oynamadı. Ama daha sonra Arda'nın oltası hareket etmeye başladı. Çok meraklanmıştık. Ve gerçekten balık yakalamayı başarmıştı. Balığın heyecanına kapılıp havanın ne kadar kötüleştığinin farkına varmadık. Hâlbuki bugün hava durumu güneşli gösteriyordu. Ve çok şiddetli bir şekilde yağmur yağmaya başladı.

Tekne ile baya ileri gitmiştik. Geriye dönmemiz çok zordu. Hepimiz korkmaya başladık. Ama babam ileride bir ışık gördüğünü söyledi. Oraya doğru ilerlemeye başladık. Hepimiz sırlıklam olmuştuk. Işığa yaklaştıkça bir kulübe olduğunu anladık. Rüzgâr da başlamıştı. Artık neredeyse ağlayacaktık. Babam bile belli etmese de endişelenmeye başlamıştı. Neyse ki kulübeye vardık. Tekneden atladık ve bu gri taşlı kulübenin kapısını çaldık. İçeriden yaşlı bir amca çıktı.

—Buyurun evladım.

—Amca biz denizde mahsur kaldık senin yanına sığınabilir miyiz?

—Tabii, geçin içeriye.

İçeresi çok güzeldi Kahverengi koltuklara oturduk. Hepimiz titriyorduk. Amca hemen bize çorba ve battaniye getirdi. Çorbalarımızı içtik. Biraz olsun ısınmıştık. Babam amcaya olanları anlattı. Amca halimize üzüldü ve bu gece orada kalabileceğimizi söyledi. Babam başta itiraz etse de başka seçeneğimiz yoktu. O geceyi orada geçirdik. Çok misafirperver bir amcaydı.

Sabah olduğunda hava düzelmişti. Abi bize kahvaltı hazırladı. Yedik, amcaya her şey için teşekkür edip kulübeden ayrıldık. Tekneye tekrar bindik. Hızlı bir şekilde geldiğimiz yere vardık. Oradaki herkes bizi çok merak etmişti. İyi olduğumuzu görünce çok sevindiler. Arabamıza bindik. Bütün arkadaşlarımı evlerine bıraktık.

Aileleri çok merak etmişti. Annem de bizi merak etmişti. Eve vardığımızda annem bize sıkı sıkı sarıldı. Ağlamaktan gözleri şişmişti. Sanırım bu gittiğim ilk ve tek deniz macerası olacaktı.

BERİL UMURKAN

10/A 355

ÜZÜM FESTİVALİ

Manisa'nın bir ilçesinde bir kasaba vardı. Bu kasabada her yıl düzenlenen üzüm festivali vardı. Bu festivalde bütün köy halkı ve dışarıdan gelen turistler çok eğlenirlerdi. Yemekler yapılır, şarkılar söylenir, oyunlar oynanırdı. Kerem ve Elif de bu festivali her yıl heyecanla beklerdi. Onlar çok iyi anlaşılan abi ve kardeşti. Kerem biraz içine kapanık ama yakın olduklarına karşı çok eğlenceli birisiydi. Elif ise abisine kıyasla aşırı enerjik, dışsa dönük, çok dürüst ve herkesle iyi geçinen birisiydi.

Günler, aylar, mevsimler geçti ve o beklenen festival geldi. O yıl düzenlenen festival o zamana kadar düzenlenenler arasındaki en kalabalık olanıydı. Ülkenin her yerinden çok kalabalık gruplar halinde insanlar festivale, eğlenmeye geldiler. Kerem ve Elif festival alanına gittiklerinde ufak bir şok yaşadılar ve kalabalığı takmadan eğlenmeye başladılar.

İlk başta lezzetli yemekler yediler ve sonrasında şarkı dinlemek için konser alanına gittiler. Ama aynı anda iki farklı tarzda şarkı söyleyen gruplar vardı. Fakat Kerem ve Elif farklı tarzda şarkı sevdikleri için orada ayrıldılar ve bir saat sonra girişte buluşmak için anlaştılar. Aradan bir saat geçti ve Kerem girişe gitti ama Elif orada yoktu. Kerem beş dakika daha bekledi ama Elif yine gelmedi. Kerem korkup Elif'i aradı ama telefonu kapalıydı. Kerem belki gelir diye biraz daha bekledi ama Elif hala yoktu. Kerem dayanamayıp her yeri aradı hatta mikrofonu alıp anons bile ettirdi. Tüm bunlara rağmen Elif'i bulamadı. En son eve gitti ama Elif orada da değildi. Ve Kerem ailesine Elif'in kaybolduğunu söyledi. Sonra ailesi ile birlikte merkezdeki polis merkezine gittiler. Polis Elif'in kaçırılmış olabileceğini söyledi ve Elif'i aramaya başladılar. Fakat Elif'i bulamadılar. Aradan beş gün geçti. Hala Elif'i bulmaya dair hiçbir kanıt yoktu. Elif'in ailesi çok harap oldu ama yine de umutlarını yitirmediler. O günün akşamında bir telefon geldi. Ve arayan Elif'ti. Elif:

—Beni kaçırdılar ama ben telefonumu saklamıştım. Yalnız kalınca hemen sizi aradım. Nerede olduğumu bilmiyorum. Bir odadayım ve pencere çok yüksekte ama ben size konum atacağım. Beni bırakmalarını söyleyip durdum. Ama tabi ki kimse dinlemedi. Lütfen beni kurtarın. Biri geliyor kapatmam lazım.

Ailesi daha bir şey söyleyemeden telefonu kapattı. Ailesi hemen polise konumu söyledi ve yola çıktılar. Oraya vardıklarında polis sessizce içeri girdi ve Elif'i kurtardı.

Elif ailesine doyasıya sarıldı. Kerem:

—Seni nasıl kaçırdılar? Neden bağırmadın?

—Bağırmadım çünkü onlar beni kandırdı ve bende inandım. Beni çok eğlenceli bir konsere götüreceklerini söylediler. Ama aile gibilerdi. Yanlarında iki çocuk vardı ve inanıp gittim. Beni kaçıracaklarını fark ettiğimde etrafta çok kişi yoktu. Kaçmaya çalıştım fakat beni orada bayılttılar. Çok üzgünüm.

Elif bunları söyledikten sonra Kerem:

—Elif bundan sonra hiçbir yabancıya çabucak inanma. Çok kötü insanlar var. Ve artık seni daha iyi koruyacağım.

Ve o günden sonra hayatları çok güzel ve mutlulukla geçti.

ZEYNEP BETÜL CESUR

10-A 437

HAYALİMİN PEŞİNDEN

Bu sabah yine gün doğmadan uyanmıştım. Son bir haftadır heyecandan neredeyse hiç uyuyamıyordum. Yatağımdan kalktım, abdest aldım ve namazımı kılıp bolca dua ettim. Çünkü bugün büyük gündü. Çocukluk hayalim olan askerliğe il adımımı atacağım Milli Savunma Üniversitesinin sınav sonuçları açıklanacaktı. Öyle çok öyle içten istiyordum ki bu mesleği. Etrafımdaki onlarca olumsuz eleştiriye karşı vazgeçmedim ve vazgeçmeyeceğim. Ve beklenen an gelmişti. Sınav sonuçları açıklanmıştı. Heyecandan elim ayağı titriyordu. Bu yüzden sonuca bakması için bilgisayarımı kardeşim Fatih'e verdim. Bir anda sınav için uykusuz kaldığım geceler, etrafımdaki psikolojik baskı ve daha niceleri gözümün önünden bir film şeridi gibi geçti. Gözlerim dolmuştu. Ekrandaki sonucu bile zar zor görebiliyordum ki tam o anda kardeşim Fatih'in "Başarmışsın abla, tebrik ederim." demesiyle irkildim.

Bu iş tabii ki burada bitmiyordu ama hayallerim için ilk adımı başarıyla tamamlamıştım. Kelimelerle anlatamayacak kadar çok mutlu olmuştum ve ev halkıyla tek tek sarıldım. Onlar bu mesleğin ne kadar zor olduğunu bilseler de çok kutsal bir meslek olduğu için gurur duyuyorlardı. Bugünü ailemle birlikte bir kafede sınav sonucumu kutlayarak geçirmiştik. Bir hafta sonra Ankara'da çeşitli mülakatlara girecektim. Kalan günlerimi mülakatlara hazırlanarak geçirdim. Mülakat günü geldiğinde erkenden kalkıp üniversitenin önünde sıraya girdim. Bu sırada çok güzel arkadaşlıklar edindim. Türkiye'nin dört bir yanından farklı farklı insanlar vardı. Ama hepimizin tek bir hayali vardı, Türk ordusuna şerefli ve saygın subay olabilmek. Çok şükür ki mülakatları başarıyla geçmiştim. Ben artık Kara Harp Okulu öğrencisiydim. Hayallerime bir adım daha yaklaştığım için mutlu ve gururluydum. Ancak ailemden beş yıl ayrı kalacağım için biraz hüzünlüydüm.

Elbette her güzel şeyin bir zorluğu vardır. Biliyorum ki zorluk olmadan başarı olmaz. Ben hayallerim için her türlü zorluğu çoktan göze almıştım. İyisiyle kötüsüyle, acısıyla tatlısıyla beş yılı geride bırakmıştım. Bu yıllar içinde çok güzel dostluklar edindim. Düştüğümüz zaman hep birlikte kalktık. Birimiz mutlu olunca hepimiz sevindik. Birimizin acısı hepimizin acısı oldu. Bugün mezuniyet törenimiz vardı. Bu törene ailelerimiz de katılacaktı bunun için oldukça heyecanlıydık. Hepimiz ailelerimizi çok özlemiştik.

Yıllardır bu günün hayalini kuruyordum. Ve tören bitti şimdi sıra ailemle kavuşma vaktiydi. Tüm ailemle teker teker sarılıp hatıra kalması için onlarca fotoğraf çekildim. Okulda 3. Olmuştum bunun için mutlu ve bir o kadar da gururluydum. Ben artık bir teğmendim. Çocukluk hayalim olan bu mesleğe kavuşmuştum. Tabi ki bu kolay olmamıştı ama çok çalışmışım ve sonunda başarmışım. Sizde sakın pes etmeyin ve kim ne derse desin hayallerinizin peşinden koşun.

BETÜL TAKKALI

10-A 227

BARIŞ

Soğuk bir kış akşamında mahalledeki derin sessizlik silah sesleri ile bir anda bozuldu. Oysaki mahallemiz sessiz sakin bir yerdi. Bütün mahalleli ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Silah sesleri ardından feryatlar yükselmeye başladı. Bende merak ile hemen evden çıktım, ne olduğunu anlamak istiyordum. Mahalleden arkadaşım olan Barışların evinden feryatlar yükseliyordu. Mahalleli ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Barış ile çocukluğumuz beraber geçmişti, buranın yerlisi değillerdi. Ailesi buraya göç etmişlerdi. Barış burada doğmuştu. Okula beraber gitmiştik. Babası inşaat işlerinde çalışıyordu, annesi ev hanımıydı. İki kız kardeşi bir de abisi vardı. Evleri tek katlı bahçeli bir evdi. Evin bahçe kapısından içeri baktığımda Barış'ın abisi Baran abi yerde hareketsiz yatıyordu. Annesi ve kız kardeşleri başında feryat ederek ağlıyorlardı. Babası Murat amca bahçenin bir köşesinde yere çökmüş boş gözlerle yere bakıyordu. Sokağın başında Barış elinde ekmek ile geliyordu. Evin önündeki kalabalığa şaşkın gözlerle bakıyordu. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Olay yerine polis ekipleri gelince kalabalığın dağılmasını istediler ve bizleri olay yerinden uzaklaştırdılar.

Tüm mahalleli ne olduğunu merak ediyordu. Kimsenin olay hakkında bilgisi yoktu. Ertesi sabah herkes olay hakkında bilgi sahibi olmaya başladı.

Murat amca neden oğlunun öldürüldüğünü polise sorduğunda polis kan davası demişti ama ortada bir kan davası yoktu. Karşı taraf Baran abiye çok benzeyen birini ararken Baran abiyi bulup öldürmüşlerdi. Karşı taraf ise bunu uygun zamanı kollamışlardı. Dün akşam Barış evden ekmek almaya çıktığında karşı taraf evin açık olan bahçe kapısından içeri girip bahçede duran Baran abiyi silahla vurmuşlardı. Murat amca oğlunun ölmesine dayanamıyordu her gün mezarını ziyaret edip ağlıyordu. Murat amca daha çok dayanamayıp iki ay sonra vefat etti.

Barış, eve bakmak için okulu bırakıp işe başlamıştı. Onunla okulda çok güzel anılarımız vardı. Ailemle beraber onlara elimizden geldiğince yardım ettik. Barış annesi ve kız kardeşlerini alıp memlekete geri döndü. Yanlış kişi yüzünden gencecik biri ölmüş, bir aile paramparça olmuştu.

GAZİ SAKÇAK

10/A 382

KALP VE AKIL

Duygular,, insanı yöneten özellikleridir. Sevgi Akıldaki görevini yitirdiği zaman, kalbe koşar. Kalp; duyguları yönetir. Duygular yaşadığımız hayatın bütünü. Ne zaman duygularınızı dinlemeyi bırakıp, aklınızla hareket ederseniz o zaman vay halinize; insanlar size “ ne kadar acımasızsın.” diyecektir. Çünkü siz artık aklınızla hareket edip, herşeyin farkına vardığımız dönemdesinizdir.

Eve yürüyorum; deli gibiyim, yorgunum, kafam annemde. Kulağımda ise çalan şarkı, “Ben de yoluma giderim, ezdirmem kendimi.” Aşk acısı çeken insanlar içindi ben neden dinliyordum, farkında bile değildim.

Eskiye düşünüyorum, çocukluğumu, yalnızlığımı en çok da ailemizin dağılmamış halini. Eskiden bu halimize üzüldüm, şimdi o duygudan eser bile kalmamıştı.

Küçükken, ailesi olmayan insanlara acınası bakardım. Annesi olmayan insanlar benim için hep eksilerde olurdu çünkü annesizlik demek; çiçeğe su vermemek, o çiçeğin yavaş yavaş yapraklarının solması demektir. Gün geçtikçe anladım ki bu düşündüğüm şeyler çok yanlışmış. Annesi olmayan insan bu hayatta öyle güzel şeylere imza atabiliyormuş ki bunu 17 yaşında, hayatımın deli dolu olduğu zamanlarda öğrendim. Kırgınım hayata, en çok da seni benden alan hayata.

17 Kasım Perşembe sabah saat 09.00 civarları okuldayım, dersimi dinliyorum bir yandan duygularımı dinlememi söyleyen tarafım bir yandan aklımı kullanmam gerektiğini söyleyen tarafım. Çok çelişkideyim. Biri hayatımı tamamen değiştirecek, biri hayatımı bitirecek zirvede. Ders bitti, zil çaldı. Koridora çıkmamla telefonumun elimde titremesi bir oldu, bilinmeyen bir numara. Açtım tabii ki de, bir kadın sesi bağırışlar içinde sesi o kadar acılı, o kadar üzgün geliyordu ki. İlk dakika; sesin kime ait olduğunu anlayamadım dondum kaldım, ikinci dakika da ellerim, bacaklarım titremeye başladım. Annemin sesiydi, o bağırışlar içinde ki kadın annemdi. Annem, boncuk gözlüm tek göz damlasına kıyamadığım kadın. Telefon elimden düştü, düşmesiyle bir aramanın kapanması bir oldu. Duvara çöktüm, dersten önce karar verip yapmam gereken şey için çok geç kalmıştım. Babam dediğim adam bana söylediklerini tek tek yapıyordu. İlk önce benden annemi alacaktı, sonra da kardeşimi isteyecekti benden. İkisini de vermeyeceğime dair yeminler etmiştim kendi kendime. Alamayacak onları benden demiştim, ikimizde çok iyi biliyorduk ki

ikisini de elimden alabilecekti. Savaşacaktım ne olursa olsun. Biri yanımda kalacaktı, kalmak zorundaydı ne yapardım annemsiz, Mertsiz. Bu arada dünyaya kardeşimle annemin gelmesi benim için bir lütuftu.

Ne yapacağımı bilmeden oturdum öylece, düşündüm. Sadece düşündüm. Bu kalbim annemsizliğe dayanır mı diye, kalbim konuştu dedi ki, ağla ben dayanamam bu kadar acıya parçala kendini ama ölme dedi. Aklım konuştu, ağla ama bil ki her üzüntü her acı zamanla geçer gün gelir biri kaybettiğin insanın yerini doldurmaya çalışır dedi.

17 Kasım 2022 saat 10.00. Yanımda Mert elimizde boncuk gözlümün sevdiği çiçekler. Geldik yine, oturdum mezarının ayakucuna. Ağlamadım, ağlayamadım. Sadece konuştum, biriyle tanıştım Anne, biri girdi hayatıma, beni senin kadar seviyor Anne dedim. Yağmur yağmaya başladı. Annem üzüldü, onun gözyaşlarıydı bu yağmur damlaları. Bıraktım konuşmayı, Mert'e döndüm artık o da her şeyin farkındaydı, biliyordum. Onun da gözünden yaşlar düştüğünü fark ettim. Tuttum elinden yaşlarını sildim ve başladık, annemle her sabah yürüdüğümüz o yolları iki kişi yürümeye.

ESİN KIZILDAĞ

10/A 342

EVREN

Arel, hayalperest biriydi. Bu hayalperestliğinin onu da etkileyeceğini bilmiyordu. Arel, komadaydı. Soğuk hastane odasına bir yıl önce, başarısız intihar girişimi nedeniyle kapatılmıştı. Bu yüzden uykuya dalıp hayal kurmayı severdi. Çünkü her uykuya daldığında komada olduğunu unutuyor, başka evrenlere dalıyordu. Fakat bu hayallerinin kötü bir yanı vardı. Arel uykusunda girdiği her evreni unutuyordu.

Yine bir evrene dalmıştı Arel. Bu sefer içini dökmeye karar vermişti.

“Üşüyorum... Çok güçsüzüm...” Bunları gerçek hayatta söylerse, ona neden yaptığını, varlıklı ailesinin çok üzüldüğü gibi saçma şeyler söyleyeceklerdi. Fakat bu evrende onu kimse sorgulamıyor, yerini uzun bir sessizliğe bırakıyor idi. “Arel.”. Uzaklardan kendi ismini duyunca irkildi. Daha önce kimse kendisiyle konuşmaya çalışmamıştı. Sesin sahibi yakına gelince, bu sesin uzun beyaz saçlı, görkemli bir kızdan geldiğini görünce Arel, onu melek sandı. Arel'in içi, kıza sarılma güdüsüyle doldu. Kızın bedeni, onun aksine narin vesicacıktı. Kız, Arel'in gözyaşlarını sildi ve ona geri sarıldı. “Her şey geçecek.”.

Doktorların onu kaldırmasıyla bu cennet gibi gelen evren de sona ermiş oldu. İlaçlarını içip tekrar yatmadan önce duyduğu son şey ise; doktorların, ateşinin yükseldiği ve durumunun kötüye gittiği oldu. Bu sefer bir yıl öncesine, hayatının en sıkıcı anlarından birine gitmişti. Felsefe dersi. Herkesin evren hakkında yaptığı düşüncelerdi ki Arel, kimsenin evren hakkında bir şey bildiğini sanmıyordu. Hayalleri gereği, sınıfta herkes konuşsa bile ne dediklerini duyamıyor ve anlayamıyordu. Bu bunaltıcı ortamdan çıkmak için kapıya yaklaştığında, öğretmenden izin almazsa çıkamayacağı gibi saçma bir düşünce sardı kendisini.

‘‘Hocam?’’. Yanına gidip yaşı kadına seslendiğinde, öğretmen hızla ona döndü. Arel, her hareketi yavaş olan kadının nasıl hızla ona dönmesini anlamıyordu. ‘‘Lavaboya gidebilir miyim?’’. Kadın uzun süre baygınca bakmış, hiçbir şey dememişti. Arel, kızacağı tahmin edip yerine geçecekti ki, başını salladığında derin bir nefes aldı. Madem izin verecekti, neden öyle bakmıştı? Sorgulamayı bırakıp hızlıca kendisini dışarıya atarken sınıfın bir anda susup ona iğneleyici bakışlar attığını hissetti. Midesi bulandı. Lavaboya doğru giderken geçen ki evrende ona sarılıp teselli eden kızı görünce durdu. Bu çok garipti. Çünkü daha önce gördüğü tüm evrenleri unutmasına karşın, bu kızın olduğu evreni unutamamıştı. Kıza dikkatlice baktığında, kızın vücudunun yara içinde olduğunu ve burnunun kanadığını fark etti. Kızı kolundan tutup revire götürmeye karar verdi. Onun da zorbalık görebileceğinden endişeliydi. Kızın yaralarını sardı ve kıza bakınca kızın da ona bakmakta olduğunu gördü. Göz göze geldiklerinde ise, kız öyle içten gülümsedi ki, bu Arel’i uykusundan uyandırmaya yeterliydi. Etrafına tekrar baktığında ise odayı doktorların sarmış olduğunu gördü. ‘‘Neden birden burnu kanamaya başladı?’’. Doktorun birinin ona bunu söylediğini duyunca burnunu yokladı. Gerçekten de kanıyordu. ‘‘İlaçların yan etkisi olmalı.’’.

Arel, o günden sonra uyusa bile başka evrenlere gidememeye başladı. Bu yetersizmiş gibi artık hayal de kuramıyordu. Gece olduğunda, Arel, bu gerçekliğin farkına vardı ve gözlerinden yaşlar akmasına izin verdi.

ARYA NAZ YALOVA

10/A 237

HAYATA GERİ DÖNMEK

Bir aralık sabahı hava iliklerinize kadar hissedebileceğiniz derecede soğuk. Rüzgâr her zamanki gibi uyandı ve sıcak kahvesiyle uzun tül perdeyi açtı. Güneşin bal rengi gözlerine dokunmasına izin verdi. İş kıyafetlerini giyip her zaman yaptığı sıkı at kuyruğu ile evden çıktı.

İçinde bir his vardı şu an gerçek değil gibiydi sanki bir şey hissedemiyordu. Bu düşünce başına ağrı saplanmasına sebep olurken otobüs durağına gelmişti. Tam otobüse binecekken ayağındaki hiçbir zaman alışamayacağı küçük topuklu ayakkabısının topuğu kırıldı ve ayağı kaydı. Düşeceği esnada otobüsün içerisinden bir el uzanıp tuttu ve içeri çekti. Uzun boylu, siyah saçlı, kahverengi gözleri ve takım elbiseli bir adam ‘‘İyi misiniz?’’dedi. Sesindeki tını garipti soğuk, endişeli aynı zamanda da meraklı. Rüzgâr bu sesi tanıyordu fakat sadece tebessüm ederek teşekkür etmekle yetindi.

İneceği durağa vardığında topallayarak indi. Adamı bir daha görememişti. Karşıdan karşıya geçmek için yaya geçidine yürürken adamı düşündü onun gözlerine baktığı o bir saniyede hissettiği tek şey özlem olmuştu. Tanımadığı birine neden böyle bir hasret duyardı ki insan. Yaya geçidinden geçerken bir anlığına zihnindeki anılar canlandı. Kocası! Onun bir kocası vardı. Deminki adam oydu canından çok sevdiği kocası. Hatıraları film şeridi gibi gözünün önünden geçerken bir iki korna sesi kulaklarını çınlattı sağına baktığında bir kamyonun üstüne geldiğini gördü. Sanki yürümeyi unutmuştu. Elleri buz kesildi gözlerini kapattı tenine değen rüzgâr adı gibi hafif değil ağır ağır esiyordu. Sağından hissettiği acıyla yere yığılınca yine onu gördü sevdiği adam ona bakıyordu tam karşısında. Yarı kapanık gözleri ile ona seslendi "Tuna" dediği anda bir makine sesi duydu ve her şey koptuğu yaşadığı o şeyler bir okyanusa atılmış gibi yavaşça dağılıyordu. Kendini o okyanusun içinde hissediyordu ve nefes almaya ihtiyacı vardı. Başını okyanustan çıkarıp gözlerini açtığında hastane ışığıyla göz göze geldi. Ve bir kadın sesi duydu "Hocam hasta hayata geri döndü!" İçeri giren doktorlar hemen Rüzgâr'ı kontrol ettiler ve bir kaç soru sordular:

"Rüzgâr Hanım hangi senedesiniz hatırlıyor musunuz?"

Rüzgâr az önce komaya girdiğini öğrenmişti ve doktorlar bu soruyu sorduğuna göre uzun bir vakittir bu halde olduğunu anladı. Titreyen sesiyle:

"2014." dedi. Doktor:

"Rüzgâr Hanım şu an 2020 senesindeyiz. Lütfen sakın olun hastaneye neden getirildiğinizi hatırlıyor musunuz?"

Tabii ki hatırlıyordu sevdiği adamla arabadaydı ve en sevdikleri şarkıyı dinliyorlardı. Tuna yanındaydı ona dokunabiliyor hissedebiliyordu. Sonra nasıl olduysa kendilerini bir kamyonun altında bulmuşlardı. Peki ya şimdi kocası neredeydi? Rüzgârın aklına gelen tek şey uyanmadan önce gördükleri oldu. "Kocam, o nerede?"

"Rüzgâr Hanım maalesef kocanızı altı sene önce geçirmiş olduğunuz trafik kazasında kaybettik." Zaman durmuştu sanki yatağının yanındaki çiçeklerin kokuları kayboldu renkler kayboldu. Hastaneden çıkmalı iki gün olmuştu.

Rüzgâr şimdi sevdiği adamın mezarının başındaydı. Komadayken gördükleri aslında tanışma anılarıyla. Otobüste tanışmışlardı aynı şekilde ve sevgilisi onu bu sefer otobüsün içine değil gerçek hayatın içine çekmişti. Rüzgâr Tuna'sının mezarına lotus çiçeklerini koyarken hayata geri döndü. Çünkü sevgilisi ona bunu göstermişti.

NİSA DEFNE TÜY

10-A 390

İLK VE SON

Aşk ne garip şeydir. Birini seversin ama ona söylemekten korkarsın. Neden peki? Reddedilmekten ya da sevdiğini kaybetmekten mi korkar insan? Bundan mı söyleyemez? Ama sevdiğine kalbini açmak kötü bir şey değil ki. O zaman neden insanlar korkar? Asıl, insan sevdiğini söylemezse o zaman kaybetmez mi sevdiğini? İşte ben korkup kaçtığım için bunu fark etmekte geç kaldım...

Bugün de sıradan bir gün olarak geçtiği için canım sıkkın bir şekilde yurda dönüyordum. Yarın hafta sonu olduğundan içim kıpır kıpır olsa da yorgundum. Bir an önce odama girip dinlenmek istiyordum. Bu yüzden hızlı bir şekilde yurda vardım. “Kolay gelsin Neriman Teyzeciğim.” Yurdumuzun tatlı bir çalışanlarından olan Neriman Teyzeye selam verip odama doğru ilerledim. “Teşekkürler canım benim.” Neriman Teyzeye gülümsedikten sonra nihayetinde odama girebildim. Odama girer girmez Asya ve Gülsu'yu bakım yapırlarken gördüm. “Sonunda gelebildin İzem!” Gülsu'nun bu anlamsız heyecanına anlamsızca bakıp aklımda ki soruyu sordum; “Hayırdır? Nereye böyle?” Asya bana şok olmuşçasına bakarak “Duymadın mı? Bu gece saat dokuzda Denizlerin partisi var! Tüm yurdu davet etti ve Yeliz Hanım'da izin verdi! Ayrıca senin ki de gelecekmiş. Biliyorsun Deniz'le yakın arkadaşlar.” Duyduklarım karşısında heyecanlanmış olsam da yorgundum ama gitmek istiyordum. Çünkü Yeliz Hanım normalde asla izin vermezdi ama bir şekilde ikna olmuştu. Ayrıca o da gelecekmiş. Benim uzun zamandır âşık olup bir türlü ona karşı söyleyemediğim kişi. Yeşil gözlerine bakmaya doyamadığım insan. “Ne zaman bu çocuğa açılacaksın?” Gülsu beni kendime getirirken sorduğu sorunun cevabını ben de bilmiyordum. Daha kendimi hazır hissetmiyordum. Sevgilisi yoktu fakat pek yakın da sayılmazdık. İlk başta arkadaş olmamız lazımdı ve ben bir türlü bunu başaramıyordum.

Tam bir ay önce onun çizdiği bir resmi proje ödevim için bana ilham olsun diye ondan ödünç almıştım ve hâlâ bende olduğu aklıma geldi. Bunu bahane ederek bugün onunla konuşacaktım. Bunu kızlara söylediğimde açılmam gerektiğine çok ısrarcıydılar ama yine de beni onayladılar. Hemen onlara katılıp bende bakımımı yaptım ve en güzel elbisemi seçtim. Zümrüt yeşili renginde, dizlerime gelen ve bel kısmında siyah bir kemeri olan en sevdiğim elbisemdi bu. Elbiseme uygun makyajımı da bitirdiğimde hep birlikte odadan çıktık. Yurdun önünde bir sürü taksi ve araba vardı. “Bizi Oğuz almaya gelecek.” Oğuz, Asya'nın kuzeniydi ve benim yeşil gözlümün en yakın arkadaşıydı. Oğuz'un tanıdık arabasını görünce hemen oraya doğru ilerledik. “Ne kadarda güzel olmuşsunuz!” Oğuz sanki ilk defa bizi böyle görüyormuş gibi davranıyordu. Cevap olarak gülümsemekle yetindim. Çünkü çantamda ki resim sayesinde bugün onunla konuşacaktım. Alışık olmadığımından çok stres olmuşum. Yol boyunca kafamda replikler yapıp durdum.

Partinin olduğu yere geldiğimizde çoktan herkes gelmişti. Ben kalabalıkta gözlerim onu ararken bir anda yeşil bir çift gözle karşılaştım. Oydu! Sevdiğimden mi yoksa gerçekten olduğundan mı hiç bir fikrim yok ama şunu biliyorum ki her zaman yakışıklı olsa da bugün çok ama çok harikaydı. Ben ondan

gözlerimi alamazken yanıma doğru yaklaştı. Ben etkisinden çıkamamışken beni es geçip Oğuz'la tokalaşınca kendime geldim. “Hoş geldiniz.” Hepimiz ona hoş bulduk gibisinden şeyler söyledikten sonra boş bir masaya geçtik. Gülsu ve Asya, onunla daha rahat konuşabilmem için onun yanını bilerek boş bırakmışlardı. Bende onun yanına geçtim. Havadan sudan konu açılmıştı ama ben onlara katılmıyordum. Çünkü yanında olmak yeterince beni stres etmiyormuş gibi birde onunla konuşacaktım. “İzem sen neden hiç konuşmuyorsun?” Hiç beklemediğim bir anda bana soru sormuştu. Heyecandan dilim tutulurken yeşil gözlerinden alamadım kendimi. “Bugün biraz yorgunum da kusura bakmayın.” Anlayışla bakıp başını olumlu anlamda salladığında tam zamanı diyerek konuyu açtım. “Ben projem için senden resmini ödünç almıştım. Geleceğini duyunca vereyim dedim.” diyerek çantamdan resmi çıkartıp ona doğru uzattım. “Tamamen aklımdan çıkmış. Teşekkür ederim.” Bir anda partide olduğumuzu hatırladım ve neden okulda değil de burada verdiğimi sorgulamadığı için içim huzurla doldu. Bu hatamı uyarmadıkları için yurda dönünce kızlara hesap soracaktım. Sohbeti devam ettirmek için kafamda kurduğum repliklerden biri aklıma gelince hemen söyledim. “Resmin altında *‘Yaptıkların için keşke demek yapamadıkların için demekten daha iyidir.*’ diye bir yazı vardı. Sakıncası olmazsa ne anlama geliyor? Merak ettim de.” Heyecandan ellerim titremeye başlayınca ellerimi sımsıkı birbirine kenetledim. “Ben zamanında hep ‘keşke yapsaydım’ dedim de. Bu yüzden bir daha hiçbir şey içimde kalmasın diye kendime söylediğim öğütlerden biri.” Bu sözlerden sonra tekrar ve tekrar ona hayran kaldım. Kızların imalı bakışlarını üzerimde hissetsem de bakmadım.

Parti bitene kadar bir daha konuşamadım onunla. Çünkü bu kadarı bile benim için fazlaydı. Ama konuşmayı çok isterdim. Saat gece yarısını çoktan geçmişti ve artık yurda dönecektik. Oğuz, onunda bizimle gelmesini her ne kadar istese de o başka bir arkadaşına söz verdiğini söyleyerek bizimle gelmedi. Arabaya binmeden önce sanki son kez ona bakıyormuşum gibi ona doğru döndüm. Anında yeşil gözleri gözlerimle buluştu. Ve bana görüşürüz dercesine gülümsedikten sonra arabaya bindi. O binince bende bindim ve kısa sürede yola koyulduk. Nedense içimde tuhaf bir huzursuzluk oluşmuştu. Ama çok üstelemedim ve bugünün yorgunluğunu atmak için banyoya girdim. Kızlar çoktan uyumuşlardı ama benim içimdeki huzursuzluk gittikçe artıyordu.

Banyodan çıkmama rağmen rahatlamış hissetmiyordum. Temiz pijamalarımı giyip yatağa girdim. Yarım saat boyunca uyumaya çalışsam da işe yaramamıştı. Saat tam üç buçukken telefonum çaldı. Arayan Oğuz'du. Hemen açtım. Telefonumun sesi yüzünden kızlarda uyanmışlardı ve hepimiz Oğuz'u dinliyorduk. “Ne oldu Oğuz? Bir sorun mu var? “ Oğuz’un sesi telaşlıydı. “İzem, kaza yapmışlar.” Ben daha ne olduğunu anlamadan Asya çılgılık attı ve telefonu elimden aldı. “Ne? Nerede? Bir şeyleri var mı? ” Oğuz’un sesini duyamasam da Asya'nın tepkisinden neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordum. Ta ki Asya telefonu kapatıp bize dönene kadar. “Çatlatmasana insanı ne oldu? “ Gülsu düşüncelerimi okurcasına merakla Asya'ya bakarken bende Asya'nın söyleyeceklerini merakla bekliyordum. “İzem öncelikle sakın ol tamam mı? “ Beni daha çok telaşlandırıyor. Ama biran önce söylemesi için derin nefes alıp verdim. “Hani partiden sonra o bizimle gelmemişti ya, o bindiği arabanın frenleri tutmamış ve kaza yapmışlar. “ Asya'nın dediklerine inanmak istemiyordum. “Durumu nasılmış?

Asya neden susuyorsun? “ Sakin olamıyordum. Çünkü onu kaybetmek istemiyordum. Daha ona kalbimi açamamıştım bile! Böyle bitemezdi. Sonunda Asya konuşmaya karar verdiğinde sakın olabildiğim kadar sakın olmayı deniyordum. “İzem... Bunu söylediğime inanamıyorum. Başın sağ olsun.”

Hiç aklımdan geçmezdi. Bir gün yeşil gözlümün mezarına gideceğim. Ama beş yıldır olduğu gibi her boş zamanımı onun mezarında geçiriyordum. Ne zaman gitsem kulağımda onun sesi, “*Yaptıkların için keşke demek yapamadıkların için demekten daha iyidir.*”

AZRA NUR AKBAŞ

10-A 263

KÖYDEKİ KAYA

En güzel köylülerin bulunduğu, en iyi hayvanların yetiştiği bir köy vardı. Bu köyü hemen hemen bütün ülke bilirdi. Köy ticarete de çok iyiydi bu yüzden dışarıdan çok tüccar gelirdi. Fakat köy sarp kayaların eteğindeymiş. Köyün alt yanında durup da bakınca başı dönerdi. Çok fazla sivri, boz kayalıklar varmış. Bu kayalıklardan köylüler çok çekmişler. Kışın karlar eriyince sularla beraber dev kaya parçaları yamaçtan aşağı doğru sürüklenip, çığ oluşturmuş.

Bir gece yarısı köylüler büyük bir sesle korkuyla uyandılar. Koskocaman bir kaya yerinden kopmuş, yuvarlana yuvarlana gelmiş, köy yolu üstünde durmuştu. Yoldan gidip gelmek iyice güçleşmişti. Sabah bütün köylüler kayanın başına toplandı. Hep birlikte kaldırmayı denediler fakat başaramadılar. Sonra kayayı parçalamak için dinamit aradılar fakat yoktu. Birkaç genç balyozla kayayı parçalamayı denediler fakat nafile başaramadılar.

Herkes şaşırıp kaldı. Köyü dışarıya bağlayan tek yol neredeyse kapanmıştı. Hayvanlar ve insanlar zorlukla geçiyorlardı. Köy halkı telaşlı bir şekilde kayanın yanı başında ne yapacaklarını düşünmeye başladılar. O sıra köyün demircisinin aklına bir fikir geldi. “Benim dükkânda iki kalın levye var onları getirip kaldıraç gibi kullanalım. Böylece esnetip aşağı doğru yuvarlayabiliriz” dedi. Sonra demirleri kullanıp denemeye başladılar fakat kaya çok ağırlı yerinden oynamıyordu. Köyün ağası kayaya kalın bir ip bağlayıp katırlarla çekme fikrini söyledi. Herkes işe koyulmuştu. Bir ip ile kayayı katırlara bağladılar. Birinci deneyişlerine ip kopuverdi. Buda sonuç vermemişti.

Bütün köylü umutsuzluk içindeydi. Bir çözüm yolu bulmalıydılar fakat bütün fikirleri denemişler, hiçbiri olumlu sonuç vermemişti. Sonrasında köyün sessiz Ali dedikleri bir genç köylü vardı. Ali konuşmayı sevmeyen içine kapanık biriydi. Yanındakilere “Bir yol buldum” dedi. “Büyük bir ateş yakıp bu kayayı iyice

kızdıracağız sonra üstüne su dökacağız bu sayede kayada çatlaklar oluşacak” dedi. Herkes ona gülüp dalga geçmişti. Ali bu duruma çok üzülmüştü.

Köylülerin başka bir çaresi kalmadığı için Ali'nin önerisini tartıştılar ve denemeye karar verdiler. Kayayı kuşatan bir ateş yaktılar. Kaya saatlerce alevlerin içinde kaldı. Ardından hortumlar sayesinde kayaya sular boşalttılar. Ertesi sabah tekrar toplandılar. Kayada büyük çatlaklar oluşmuştu. Çatlaklara girişince kaya kolayca parçalandı ve yol sonunda açılmıştı. Herkes Ali'yle dalga geçtiği için özür diledi ve onu tebrik ettiler.

MERVE ERKÖYLÜ

10/A 381

BEN DEĞİLİM

Savaş ve Barış tek yumurta ikizleriydi. On yaşındayken anne ve babasının ayrılması yüzünden Barış ülkesinden ayrılıp Rusya'da hayatını devam ettirmeye başlamıştı. İkisi de birbirinden bir haber yaşayıp gitmişlerdi onca sene. Barış okulunu bitirip iş için geri Türkiye'ye dönmek zorundaydı. Sakin hayatı bitiyordu. Döndükten bir süre sonra çocukluk arkadaşı Mehmet'ten bir telefon aldı. Mehmet Savaş'ın saldırıya uğradığını ve şu anda hastanede komada olduğunu söylemişti. Barış kardeşi Savaş'a bunları yapanı bulmak istiyordu. Mehmet'ten aldığı bilgilere göre Savaş'ın tehlikeli bir arkadaş grubu vardı. Mehmet, Barış'a arkadaş grubunu gösterip Eren'i, Furkan'ı ve Mustafa'yı tanıtmıştı. Barış ve Mehmet, onların kardeşine bunu yaptığını düşünüyorlardı.

Barış, bir süreliğine Savaş'ın yerine geçecek, onun gibi davranıyordu. Komada olan kardeşinin birkaç fotoğrafını çekmişti ve onun fiziğine bürünmüştü. Savaş okulunu bir sene uzattığı için ertesi gün Barış'ın okula gitmesi gerekiyordu. Okunun girişinde ünlü iş adamı Engin hakkında bilgi veren pankartı okumaya başlamıştı;

Engin Türkiye'nin en başarılı iş adamı, bir siyasi partinin destekçisi, ekonomik pazarlıklar yaparak ülkeyi yönetme becerisi olan insanların boykot listesindeki ilk iş adamıydı. Engin, Barış Rusya'da yaşarken de oradaki manşetlere çok düşmüştü.

Bunları okurken zil çalmış ve sınıfa girmişti. Okulda Eren, Furkan ve Mustafa'yla vakit geçirmişti. Arkadaşları Savaş'ın korkusuz ve sert mizacına alıştıkları için Barış'ın davranışlarını tuhaf bulsalar da üzerinde pek durmamışlardı.

Eren ‘‘Çıkıştaki plan için herkes hazır mı?’’ diye sorduğunda tüm gözler Barış a dönmüştü. Çıkışta ne olucaktı ki? Barış ne olduğunu anlamadan kafasını sallamıştı. Furkan ‘‘O adam evini haberlerde görünce yüzünün alacağı ifadeyi çok merak ediyorum.’’ dedi. Mustafa, Furkan ve Eren çok keyifli görünüyorlardı. Barış hâlâ anlamayan gözlerle onlara bakıyordu. Otoparka geldiklerinde herkes motoruna doğru gitmişti fakat Barış’ın motordan haberi yoktu. Mustafa Barış’ı fark edip ‘‘Motorun nerde senin?’’ diye sormuştu. Ardından Eren ‘‘Bilerek getirmedi değil mi? Akşam ihtiyacımız olucağını biliyorsun.’’ demişti. Barış ‘‘Sabah alıştıramadım ondan evde bıraktım.’’ demişti. Hepsi memnuniyetsiz bir şekilde Barış a bakmışlardı. Eren ‘‘Bende yedek kask var atla arkaya.’’ demişti.

Hepsi beraber tamirhane gibi bir yere gelmişlerdi. Birkaç saat orda oyalanıp havanın kararmasını beklemişlerdi. Bu sırada Barış çok dikkat çekmemeye uğraşıyordu ama kardeşini hiç tanımadığını ve çok zıt olduklarını fark etmişti. Gece olunca benzin bidonlarını alıp yola çıkmışlardı ve orman gibi bir yere gelmişlerdi. Büyük bir evin önünde durup motorlardan inmişlerdi. Furkan ‘‘Savaş planın üstünden geçelim.’’ deyince tüm gözler Barış’a dönmüştü. Barış biraz tkezledikten sonra ‘‘Gerek yok hızlıca yapalım bitsin.’’ demişti. Furkan gözlerini devirip ‘‘Mustafa sen anlat.’’ demişti. Mustafa ‘‘Bu ev Engin’in kaçak yapılan evi. şikayet etsek direkt alırlar ama medya duymaz o yüzden yakıp haber değeri katıcaz. İki katlı bir yer, ben kontrol ettim içeride kimse yok. Kimseye zarar gelmicek. Benzinleri dkceğiz ve yakacağız, bu kadar.’’ Barış korkmuştu. Bulduğu ilk fırsatta yanlarından uzaklaşıp Mehmet’i aramıştı. Mehmet uyanıp telefona cevap verdiğinde Barış ‘‘Evi yakacaklar.’’ demişti telaşlı şekilde. Mehmet ‘‘Hangi evi, nerdesiniz?’’ demişti. Barış ‘‘Engin’in evini yakıcaklar ormanlık gibi bi yerdeyiz.’’ demişti.

O sırada birinin ona doğru geldiğini gördüğü için aceleyle telefonu kapatmıştı. Eren arkadan gelip ‘‘Ne yapıyorsun burada?’’ demişti. Barış korktuğu için ilk diyecek bir şey bulamamış sonra ‘‘Biri var mı diye kontrol ediyordum.’’ demişti ve Eren’in bir şey demesine izin vermeden yanından ayrılmıştı. Eve benzinini dökmeye başlamışlardı. Barış kimse görmeden tüm benzinini lavaboya dökmüştü. Herkes işini bitirdikten sonra evden çıkmışlardı ve evi ateşe vermişlerdi. Her yer bir anda yanmaya başlamıştı ve motorlara atlayıp oradan uzaklaşmışlardı.

Ertesi gün okulda herkes bunu konuşuyordu. Haber medyaya düşmüştü bile. 4’lnn keyfi yerindeydi. Hepsi yemek yerken birden Furkan ‘‘Bu ne?’’ diyerek bir fotoğraf göstermişti. Fotoğrafta Engin ve Mehmet boş bir yerde konuşuyorlar gibilerdi. Furkan’a bu gizli numaradan gelmişti. Kimse fotoğrafı anlamlandıramamıştı fakat Barış Mehmet’i tanıdığı için olayı anlamıştı.

Barış’ın birkaç gün hiçbir şey olmamış gibi davranması gerekiyordu nkn yanlış bir şey yapmadan Savaş’ın hastaneden taburcu olmasını beklemek istedi.

Savaş’ın taburcu olduğu gün Barış deli gibi Savaş’ı arıyordu fakat hiçbir yerde bulamamıştı. En sonunda tek are Mehmet’e sormaktı. Mehmet’in evine doğru yola çıkmıştı. Geldiği zaman Savaş’ın motorunu Mehmet’in evinde görünce anlam verememişti.

Kapıya gelince kapının açık olduğunu görmüştü ve yavaşça içeri girmişti. Merdivenlerden birinin indiğini fark etmişti ve oraya doğru baktığında Savaş'ı inerken görmüştü. Barış "N'aptın ona?" diye sorunca Savaş "Bana yaptığını yaptım." diye cevaplamıştı. Barış "İyileşince ne olacak peki?" diye sormuş, Savaş "Ona zaman karar versin." demişti. İkisi de evden çıkarken motor sesleri duymuşlardı.

Eren, Furkan ve Mustafa hızlıca motorlarından inmiş ve yanlarına gitmişti. Hepsi bir Savaş'a bir Barış'a bakarken Savaş ve Barış gülmüş, "Gelin anlatacağız." deyip motorlara binmişlerdi.

İKRA NAZ YILMAZ

10-A 357

ŞENLİK

Soğuk bir kış gününden, Bulut kasabası yine telaş, endişe ve merak içindeydi çünkü o meşhur zamanlar yaklaşıyordu. Bulut kasabası çevresindeki kasabalardan çok daha gelişmiş, halkı daha mutlu, herkesin yaşamak istediği bir kasabaydı. Bu kasaba ilkbahar ayınının yaklaşmasıyla büyük meydan şenlikleri, balolar ve çeşitli yarışmalar yapılırdı. Ama önemli bir konu var bu şenlikler her sene belirli kişilere düzenleme amacıyla verilir ve şenlikler bittiği zaman da kasabanın ileri gelenleri önceki senelere göre değerlendiriyordu. Halk merak içindeydi, acaba bu sene o kişiler kim olacak diye söyleniyorlardı.

İlkbahar yaklaştıkça bu söylemler daha da fazlalaştı ve en sonunda kasabanın muhtarı Samet Efendi bir toplantı düzenledi ve şenliği düzenleyecek kişileri açıkladı, bu kişiler kasabanın soylu ailelerinin çocuklarıydı. Halk şok içindeydi kimse bunu beklemiyordu çünkü, o çocukları tanımıyor ve çok bencil olduklarını düşünüyorlardı, ama bu çocukların aileleri halk gibi şok içinde değil aksine mutlulardı bunu gören halktan biri kendini tutamayıp bir soru yöneltti;

—Bu kişiler bizim geleneksel şenliklerimizi nasıl devam ettirebilirler, diğer kasabalara rezil oluruz diye söylendi. Bunu duyan duyan muhtar tokat gibi cevap verdi;

—Bayanlar baylar, o çocuklar gelecekte bizim kasabamızda belki muhtar, belki öğretmen olacaklar bizim onlara geleneklerimizi öğretmemiz ve sevdirmemiz lazım ki sonraki nesillere örnek olabilsinler.

Bu yanıtı duyan halk biraz da olun yumuşadılar ve toplantı bitti. 1 hafta sonra şenlik hazırlıkları başladı. Şenliği düzenleyecekler 6 kişiydi, bu altılı harıl harıl çalışıyor halka iyi bir ders vermek istiyorlardı. Aralarından iki kişi bir fikir ortaya attılar, şenlik yine eski oyunlarına göre yapılacaktı ama yeni bir etkinlik olarak kasabada eskiden yapılan ama artık yapılmayan "Vals gösterisi" yapmaya karar verdiler. Yaklaşık 1 ay geçti ve artık şenliklere 1 hafta kalmıştı, tabi halk merak içinde acaba nasıl olacak diye düşünmekten

duramıyorlardı. Kasabayı süslediler, ikramlar hazırladı, çocuklar için hediyeler alındı ve gün gelip çattı.

İlk olarak muhtar ve düzenleyenler tek tek konuştu, açılışı yaptılar. Her şey tıkırında işliyordu halk çok memnundu tabi aileler gururla izliyor onların bile haberi olmadığı sürprizi bekliyorlardı. Tüm etkinlikler bittikten sonra herkes dikkatle sahneye bakıyor ne olacak diye merak ediyorlardı, veeee sahne ışıkları söndü. Çocuklar şarkının başlamasıyla sahneye çıktı. Tabi eskiden beri kasabada yaşayanlar hemen anladı ve alkış tufanı başlattı. Gösteri çok güzel ilerliyordu aynı zamanda halkta çok memnundu. Gösteriler bitti. Halk bir utançlı bir mutlu görünüyorlardı çünkü böyle bir şey beklemiyorlardı. Gençler vermek istedikleri mesajı halka çok iyi verdiği için mutlulardı ve şimdi en heyecanlı an geldi, puanlama. Herkesin fikri belliydi önceki yıllara göre en iyisi buydu. Bunu açıklayan halkın ileri gelenleri duyan gençler sevinçten havalara uçtu ve halk artık insanları tam olarak tanımadan yorum yapmamayı, gençlere fırsat vermek gerektiği en iyi şekilde anladılar.

SELVİ MERCAN

10/A 329

HUYSUZ ADAM

Bir cumartesi sabahı en sevdiğim arkadaşım olan Ali ile buluşmak için onu telefonla aradım. Telefonu Ali'nin annesi Canan teyze açtı. Canan teyzeye Ali ile konuşmak istediğimi söyledim ve o da beni kırmadı telefonu Ali'ye verdi. Sözü fazla uzatmadan Ali'ye "hemen buluşabilir miyiz?" diye sordum. Ali tamam dedi. on dakika sonra benim evimin önünde buluştuk.

Ali gergin gözüküyordu. Ona tam neyin var, bir şey mi oldu diye soracak iken "çabuk saklan" diye bağırdı ve beni kolumdan tutup hızlı bir şekilde sokağın sonundaki inşaata götürdü. "Burada güvendeyiz" dedi. Ben ise ona neler olduğunu ve kimden kaçtığımızı sordum. Verdiği cevaptan sonra tüylerim diken diken oldu. Şöyle demişti Ali, o karşı mahalledeki huysuz adamdı, geçen gün karşı mahalledeki çocuklarla futbol oynuyordum ve her zamanki gibi atan alır kuralı geçerliydi. Ben bir şut çektim top mahalledeki huysuz adamın evinin camını kırdı.

Herkes benim topu almamı bekliyordu ben ise arkama bile bakmadan kaçtım. Kaçarken huysuz adamın bana seslendiğini duydum "seni bulacağım serseri" demişti. İşte bu yüzden kaçıyorum. Ali'ye hemen sakın olması gerektiğini ve olayı çok büyüttüğünü söyledim. "Peki ya huysuz adamdan kaçmaktansa ondan nazik ve anlayışlı bir şekilde özür dilemeye ne dersin?" Ali önce korkmuştu fakat ben ona yanında olacağımı söylediğimde beni onaylamıştı ve işte karşı mahalleye gelmiştik. Ali'nin üstünde hala bir korku

vardı bunu hissedebiliyordum. Açıkçası ben de korkuyordum. Yolda gördüğümüz çocuklardan huysuz adamın evinin adresini istedik. Mavi bina ikinci kat dediler. Hemen huysuz adamın evine doğru gittik, kapıyı çaldık.

Kapıyı on sekiz yaşlarında bir abla açtı. "Buyurun ne istemiştiniz" dedi. Hemen ona huysuz adamı sorduk. Önce bir duraksadı sonra da anlamış olacak ki hımm sanırım babamdan bahsediyorsunuz deyip bizi içeri aldı. Çok şaşırmıştık burada huysuz adam yoktu onun yerine eski bir koltukta neşeyle televizyon izleyen bir adam vardı. Adam Ali'yi tanıdı, yanına çağırdı ve Ali'ye "Benden neden kaçtın seni küçük haylaz" dedi. Ali bir şey diyemedi. Adam kendisinin öfke kontrolü hastası olduğunu anlattı ve Ali'ye sarıldı, gözleri dolmuştu. Herkes onu huysuz adam olarak biliyordu, oysa o anlık öfkesini kontrol edemiyordu. Adam hastalığının ayrıntılarına girince Ali'yle gözyaşlarımızı tutamadık, ağlamaya başladık. Meğerse herkesin huysuz olarak bildiği o adam sadece birkaç aylık ömrü kalan bir adammış. Ali'yle yaşadığımız bu olayın sonucunda yeni bir hayat tecrübesi de kazanmıştık. HER ŞEY DIŞARIDAN GÖRÜNDÜĞÜ GİBİ OLMAYABİLİRİMİŞ.

PAŞAHAN KAPLAN

10/A 396

YADİGÂR KILIÇ

Bir cumartesi sabahı ailemle kahvaltımızı yaparken dedeme gideceğimizi öğrendim. Çok heyecanlıydım çünkü hafta sonunu dedemde geçirecektik. Dedem eski bir arkeologdu ve bana bulduğu şeylerin hikâyesini anlatıyordu. Kahvaltımızı yaptıktan sonra yola çıktık.

Dedeme vardikten sonra, koşarak dedemin elini öptüm. Onu çok özlemiştim. Hemen elinden tutarak ona ait olan eşyalarının bulunduğu odaya götürdüm. Oda, eski ahşaptan yapılmış küçük bir yerdi. Lakin içinde bulunan her şeyin bir hikâyesi ve anlamı vardı. Aralarından biri çok dikkatimi çekmişti. Parlak keskin bir kılıçtı bu. Dedeme kılıcın hikâyesini sorduğumda anlatmaya başladı.

"Oğul, bu kılıç, büyükbabana ait. Büyükbaban, Kurtuluş Savaşı'nda halkı düşmana karşı örgütlemiş ve vatanı savunmuştu. Mustafa Kemal Paşa dedeni çağırmış ve ona katılmasını emretmişti. Deden bu çağırığa olumlu cevap vermişti. Düşman yurttan atıldıktan sonra Mustafa Kemal Paşa, bu kılıcı büyükbabana vermişti"

Bu hikâyeden sonra gururlanmıştım. Dedem bir kahramandı. Bu hikâyeyi arkadaşlarımla paylaştım ve bir gün bu kılıç dedemden bana yadigâr kalacaktı. Bu kılıca layık olmam gerekiyordu. O gün yatağıma

başımı koyduğumda içimden ‘‘Bende büyüdüğümde büyükbabam gibi bu vatana elimden gelenin en iyisini yapacağım’’ dedim. Ve gözlerimi kapatıp rahat bir uyku çektim.

ENGİNCAN ÜREK

10/A 337

KÖTÜ BABA

Köylerin birinde iki tane karşılıklı ev vardı. Bu evlerin birinde Semra ve babası diğer evde ise Deren ve babası yaşardı. Çocuklar birbirlerini çok severdi ve ikisinin de annesi olmadığı için birbirlerine destek olurlardı. Deren’in babası çok uyanık biriydi. Deren’e kötü davranıp bunu kimseye belli etmezdi ve çocukların görüşmelerine karşı çıkar eğer görüşürlerse Deren’e kızıp ona vururdu. Günlerden bir gün Deren babasından gizlice evden kaçıp Semra’nın yanına gitti.

Deren’in babası Deren’i evden kaçtığını fark etti ve onu aramaya çıktı. Deren’in babası hemen Deren’i buldu ve yanında Semra olunca ona bir şey yapamadı ama eve dönünce Deren’e kızdı ve ona tokat attı.Deren de canı acıyınca bağırmıştır.Evler karşılıklı olduğu için Semra ve babası ses duyunca bir şey mi oldu diye bakmaya gittiler.Kapıyı açan Deren’in babası ne oldu diye sordu,Semra’nın babası ise bir çığlık sesi duyduk iyi misiniz diye sorar,Deren’in babası bir şey olmadığını televizyon sesinin fazla açık kaldığını söyler.Buna Semra’nın babası inansa da Semra çok inanmadı.Semra ve babası eve dönüp yatarlar.Sabah olunca Semra bu konuyu Deren’le konuşmaya gider.Kapıyı Deren açınca onu içeri alır.Semra Deren’in yanağındaki kızarıklığı görünce babasının ona şiddet uyguladığını anlamıştır ama yine de emin olmak için ona sorar.Deren babasının daha uyanmadığını ve duymayacağı için evet bana şiddet uyguluyor diye cevap verir.Bunu duyan Semra onu alır ve kendi evine babasının yanına götürür ve durumu babasına anlatır.Babası ona emin misin,aslında çok iyi birine benziyordu diye sorar. Semra da emin olduğunu ve dün gece duyduğumuz çığlık sesini Deren’in sesi olduğunu anlatır. Semra’nın babası Deren’in yanağındaki kızarıklığı görünce buna inanır ve polisi arar.

Polis gelir ve Deren’in babasını tutuklar. Deren babası tutuklandığı için üzülür. Bunu gören Semra’nın babası ona sarılır ve ona kızıyla aynı ilgiyi göstereceğine dair söz verir. Bunu duyan Deren’in üzünlüğü geçer ve rahat yaşayacağını ve en yakın dostuyla kardeş gibi yaşayacağını duyunca mutlu olur.

BAYRAM EGE KURT

10/A 265

ÇEMBER

Her şey yazın o güneşli günde beş kişilik grup arkadaşlarımla kampa gitmemizle başlamıştı. Kampa ilk geldiğimizde her şey normaldi veya biz öyle sanıyorduk. Bir akşam ortada sıcak bir ateş yakıp şarkılarla keyiflenirken bir ses gelmişti ve ne yapacağımızı şaşırmiştık ve hepimiz korkuyla ayağa kalkmıştık. Ve ondan sonra kaçırılmıştık. Biz korkuyla etrafa bakarken ne olduğunu bile hatırlamıyorduk. Sanki bir boşluğun içindeydik...

"Uyanın" bir sesle yavaşça gözlerimi açmış etrafımda duran arkadaşlarımla bakışıyordum. Hepimizin ağzı bir bezle bağlı ve ellerimiz sandalye arkasına sımsıkı sıkıştırılmıştı. Sesin sahibine baktığımda korkunç bakışlarıyla bakıyordu yine. Bu burada kaldığımız üçüncü gündü ve hala bulunamamıştık, çaresizce bekliyorduk." Artık size birkaç basit görevler vereceğim ve bunları yapmak zorundasınız. Yapmadığınız takdirde kendinizi ölü bilin." Son kelimesini yüksek ve bastırarak söylediğinde içimize bir korku işlemişti.

Birçok kez zorlu da olsa görev yapmıştık. Arkadaşımın koluna diğer arkadaşımın çizik atmasını, kanatmasını istemişti. Bir diğer arkadaşımın da sırtını tırnaklarımla çizmemi istemişti. Biz çemberde otururken bu adam ölümcül bakışlarıyla bizi korkutmaya yetiyordu. Ve bir anda tekrar bana dönmüştü." Ve sen... Yoldaki herhangi birini öldüreceksin." Bir anda gözlerimi korkuyla açmıştım. Bunu yapamazdım, bu kadarı çok fazlaydı. "Yapmayacağım." Ve şu an yolda cebimde küçük bir bıçakla yürüyordum. Havanın soğukluğu değil, içimdeki korku beni üşütüyor, ellerimi titretmeye yetiyordu. Bir anda o adam beni gözlerken yolda gördüğüm bir adama işaret yapmıştım ve anlayıp arkadan dolanmıştı, o psikopatı yakaladığında derin bir nefes verip o adamın yanına giderim. Bir anda nasıl olduğunu anlamadan farklı bir yerde uyanıp etrafa bakarım. "Uyanmışsın" dediğinde o adama bakarım o gün işaret yaptığım adamdı. "Ama sen... Osun" Başını olumlu bir şekilde sallamıştı.

"Bu sadece bir başlangıçtı. Asıl çember i bilmiyorsun ama yakında öğreneceksin." Ne demek istediğini anlamasam da ona bakarım ve tekrar konuşur. "Yemek hazır, aşağıya gelsen iyi olur." demişti. Ayağa kalkarım. Bu sadece bir başlangıç mıydı asıl çember neydi,

Bilmiyorum ama öğrenecektim. İşte her şey o an yeniden başlıyordu.

AYDAN UZKEZ

10/A 257

HAYAL

Hayaller neden vardır? Sadece bizim kendimizi motive etmek için kullandığımız bir tür araç mıdır? Yoksa çok daha fazlası mı?

Bir gün oturuyorum odamda. Yatağında müzik dinlerken boş boş dışarıyı izliyorum. Hayatı sorguluyorum.

Ben neden bu hayatta varım? Neden sürekli bir şeyler yaşamak zorundayım? Soruyorum kendime. Cevap arıyorum, fakat sorular gittikçe yeni soruların kapılarını açıyor.

O sıralarda da hoşlandığım biri var. Hayal ediyorum, acaba onunla olsam hayatım nasıl olurdu? Şu ana kadar yaşadıklarımaya değer miydi?

Değerdi.

İşte ben böyle bir insanım. Her duyguyu, aşk ta olsa, hüznün de olsa, en doruklarda yaşarım hepsini. Acı çeksem bile, eğer sevdiğim bir kişi için çekiyorsam, o buna değer.

Hayal ediyorum.

Eğer ben bunları yaşamamış olsaydım.

Eğer ben daha hızlı davranmış olsaydım.

Eğer ben dur diyebilseydim.

Bir şeyler değişir miydi?

Yine aynı kişilerle arkadaş olur muydum?

Yine aynı kişiden hoşlanırdı mıydım?

Bilmiyorum. Belki de bilmek istemiyorum.

Hayal etmek. Ne güzel bir şey!

Düşününce, hayal dünyamda yaşadığımı fark ettim. Herkesin birbirlerinin kusurlarını görmezden geldiği peşpeşe bir dünya! Ama öyle bir yer olmadığının farkındayım.

Hiç öyle olmayacağını da!

Hayal ediyorum.

İnsanlar birbirlerini günlük hayattaki kadar yargılamasa, ne değişirdi?

Hayaller, hayaller, hayaller.

Hayaller ve hayaller.

Olmam gereken yerde miyim?

Hayal etmeliyim.

Hayır değilim.

Hayal etmeliyim.

Ne yapıyorum?

Hayal ediyorum. Hayal etmeliyim.

Neden böyleyim?

Hayalperestim.

Hayaller sizi kandırabilir, beni kandırdıkları gibi. Hayal edin, ama kendinizi kaptırmayın. Onlar gerçek değil, sizin istediğiniz şeyler. Hayal etmek mükemmel bir motive etme yoludur, düşündükçe heyecanlanır ve bir şeyi yapma isteğiniz artar. Ama kendinizi kaptırdığınızda, tek istediğiniz bütün gün oturup hayal kurmak olur. Hayalini kurduğunuz her şey hayal olarak kalır.

Ben ne mi hayal ediyordum?

Kendimi bulmayı.

CEYLİN AKGÜNDÜZ

10/A 304

SABAHATTİNALİ-APARTMAN

Eğri bir çatının üzerinde çürümüş yaş tahtalara keseri vuruyor bir an önce işi bitirmek için elinden geleni yapıyordu. Apartmanın sahibi yağmurlar başlayacağı için çatının çabuk örtülmesini istemişti. Bu yüzden günlerdir aralıksız çalışıyorlardı.

Apartman sahibi çok katı bir adamdı. Saat başı karşı binanın camından çıkıp işçilere talimat verirdi. Tüm işçiler bundan rahatsız olsa da içlerinde bunu dile getirecek kadar cesur birisi yoktu. Adam işine odaklanmış pür dikkat çalışırken sokağın başından gelen sesle oraya döndü. Seslerin geldiği yerde elinde küfesiyle beraber ilerleyen kendi oğlunu gördü. Sadece kendi çalışmasıyla evi geçindiremediği oğlunu da çalıştırmaya başlamıştı. Her ne kadar bundan utanç duysa da oğluna belli etmiyor ona karşı acımasız davranıyordu.

Oğlunun yanında apartman sahibinin uşağı duruyordu. Çocuk küfedeki ağır yükten dolayı ne zaman duraksa uşak ona yürümesi için bağırp duruyordu. Oğlu ve uşak karşı apartmana girdiler. Merdivenleri çıkmaya başladılar gözden kaybolduklarında adam onları izlemeyi bırakıp elindeki keseri tahtalara vurmaya devam etti. Birkaç dakika sonra önce bir cam sesi daha sonra ise bir bağırma sesi duyuldu. Adam elindeki keseri bırakıp seslere kulak verdi. Eğilip aşağıya baktığında apartmanın kapısından önce oğlunun sonra uşağın çıktığını gördü.

Uşak çocuğu kolundan tutmuş sinirle sürüklüyor çocuk ise eğilmiş kanayan dizini tutarak sızlanıyordu. Çocuk elini dizinden çekip uşağa doğru döndü:

—Paramı verin bari eve elim boş dönemem. Uşak sinirle çocuğun kolunu bıraktı:

—Şişelerin yarısını kırdın bir de hala para mı istiyorsun? Senin yüzünden ben laf işittim. Yürü git buradan, diyerek var gücüyle çocuğu ittirdi.

Çatının üstündeki adam, oğlunun bu muameleyi görmesine daha fazla dayanamadı. İşini bırakıp hızla aşağıya yöneldi. Ustabasının arkasından,

—Hey! Nereye gidiyorsun? İşine dön, diye bağırdığını duysa da cevap vermeyerek kararlı adımlara merdivenlerden aşağıya indi.

Dışarıya adımını atar atmaz yerde oturup kanayan dizini sıvazlayan oğluyla göz göze geldi. Çocuk her ne kadar babasının yanına gitmek istese de babasının tepkisinden korktuğu için sesini çıkarmadı.

Uşak çocuğu bırakıp bakışlarını karşısında dikilen adama çevirdi:

—Ne diye dikiliyorsun orada? Çekilsene önümüzden

Adam kafasını kaldırarak Apartman sahibinin penceresine baktı içeride olduğunu görünce rahat bir nefes aldı ve bakışlarını tekrardan Uşağa çevirdi:

—Niçin küçücük çocuğa bağırp duruyorsunuz? Bu kadar yükü nasıl taşıyabilir? Üstelik yaralı!

—Seni ilgilendirmez, dedi. Uşak sinirli bir sesle

—Bu onun işi ben taşıyacak değilim ya!

Adam bir yandan çocuğunu korumak istese de oğlu olduğunu söylediği takdirde işinden olmaktan korkuyordu. Daha fazla bir şey söylemedi. Uşağa cevap vermek yerine bakışlarını karşısında duran yaralı oğluna çevirdi. Oğlunun onu büyük bir hayranlıkla izlediğini görünce elinden tuttu bir şey söylememesi için uşağın yanından ayırıp uzak bir köşeye çekti ve kaldırıma oturttu. Çocuğun gözlerine bakmadan dizine doğru yöneldi. Çünkü çocuğun soracağı hiçbir soruya cevap vermeyi ve çocuğun yüz bulmasını istemiyordu. Yavaşça çocuğun paçasını sıyırdı ve cebinden çıkardığı beyaz bir mendille çocuğun dizindeki kanları temizlemeye başladı.

Çocuk daha fazla dayanamadı merakına yenik düştü:

—Neden o adama oğlun olduğumu söylemedin baba, diye sordu. Babasından bir cevap bekledi fakat hiçbir cevap alamayınca onu sinirlendirdiğini düşündü ve devam etti:

—Seni sinirlendirdiysem özür dilerim babacığım. Söz veriyorum artık daha fazla çalışıp bugün yaptığım hatayı telafi edeceğim.

Adam çocuğun dizindeki kanı beceriksiz bir şekilde sildikten sonra mendili kaldırımın kenarına fırlattı ve ayağa kalktı. Çocuğa hiçbir şey söylemeden arkasını dönerek apartmana ilerledi ve işinin başına döndü.